

TAJEMSTVÍ KOSMU

duch - síla - hmota

1996

1869

Adelma Vay

www.andele-svetla.cz

www.vesmirni-lide.cz

Zadní strana obálky:

Kniha „TAJEMSTVÍ KOSMU“ poskytuje neobvyklý pohled na stavbu Vesmíru i účel lidské existence v něm. Nezabývá se pouze hmotnými projevy, ale popisuje vznik a vývoj kosmu z duchovního hlediska. Působení tvůrčí inteligence v jednotlivých vývojových etapách chápe jako projevy univerzální trojice – duch – síla – hmota. V souladu s kosmickou evolucí uvádí také vývoj lidské bytosti a naznačuje cestu vedoucí k naplnění jejího pozemského života.

Obsah

(0)	
Předmluva	11
Tajemství kosmu	13

KNIHA PRVNÍ

(1)	
Prvopočátek	15
- slovo jako absolutní božství	
- tvůrčí síla	
- trojice duch, síla, hmota	
- univerzální zákony	
- princip prasevřtla a praintelligence	
(2)	
Princip života	17
- oživení vesmíru	
- duchovní nula a jednička	
- odzrcadlení absolutní trojice	
(3)	
Prvotní božská stvoření	18
- individuální stvoření, inteligence, vůle a Láska	
- kruh tvoření	
- duální bytosti	
- fluidní prostředí, prvotní zákony	
(4)	
Vývojový zlom	21
- porušení prvotní harmonie	
- pýcha duchovních bytostí	
- rozpad duální jednoty	
(5)	
Zařazení protikladu do zákonů univerza	23
- degenerace protikladných sil	
- zákon sjednocení	
- vznik prasluncí	

(6)	
První světový stupeň	25
- začátek smíření	
- mesiáši nového tvůrčího cyklu	
- zárodky nových světů	
(7)	
Druhý světový stupeň	27
- rozdělení vesmíru	
- protikladný životní princip	
- světelné organismy	
(8)	
Třetí světový stupeň	29
- proměny světů	
- elektromagnetické fluidum	
- světové „vejce“	
- kometární formy	
- jednobuněčné fluidní organismy	
(9)	
Čtvrtý světový stupeň	31
- teplotní rozdíly kometárních světů	
- molekuly života	
- fluidní rostlinné organismy	
(10)	
Pátý světový stupeň	32
- dva druhy fluida	
- galvanické organismy	
- vodní hmotný kmen	
(11)	
Šestý světový stupeň	34
- změna pohybu světových těles	
- organické kolonie	
- základ planetární kůry	
- vznícení atmosféry	
- fluidní uhlík	
- „chemická kuchyně“	
(12)	
Pokračování šestého světového stupně	37
- polomateriální světy	
- létající organismy - probuzení protikladných sil z letargie	
- očištění fluida	
- působení mesiášů	
(13)	
Sedmý světový stupeň	39
- harmonie nového stvoření	
- protiklad boží říše	
- pokračující zhmotňování	

KNIHA DRUHÁ

(14)	
Pokračující tvoření	42
- ohnivé kruhy jako zárodky nových světů	
- planetární uspořádání	
- aktivita protikladných sil	
- dělení rotačních pohybů	
- prvek smyslnosti	
(15)	
Protikladné bytosti	46
- démonické bytosti	
- materiální tvoření - slunce třetího řádu	
(16)	
Embryonální duchovní bytosti	48
- smiřující prvek	
- nové duchovní bytosti - rajské světy	
- Adam a Eva	
(17)	
Třetí vývojový zlom	50
- zrání embryonálních bytostí	
- svody protikladných sil	
- padlé bytosti	
- duchovní degenerace	
- dny stvoření	
(18)	
Trojí rozuzlení chaosu	56
- neposlušnost, pýcha, smyslnost	
- polospánek duchovních bytostí	
- zákonitý chaos	
(19)	
Sluneční systémy nižších řádů	59
- proměny ve sluncích 3. řádu	
- možnosti duchovního vývoje	
- život v systémech 4. a 5. řádu	
(20)	
Sluneční systémy šestého řádu	63
- nejhmotnější projev Univerza	
- naše sluneční soustava	
- polozvířecí organismy	
(21)	
Životní princip jako oživující síla	66
- všeprostupující princip života	
- živočišně - smyslná, a smyslně - lidská forma života	
- vývoj životního principu	
TAJEMSTVÍ KOSMU	

(22)	
Země jako mikrokosmos	67
- zrození zvířecího člověka	
- otroctví těla	
- duchovní pomoc	
(23)	
Pojem Boha na Zemi.....	70
- víra v Boha	
- vliv vědy	
- smyslově - lidská představa božství	
- význam slova zázrak	
- duchovní práce	
(24)	
Ztělesnění lidských bytostí	73
- mechanický život zvířecího člověka	
- probouzení duchovního vědomí	
- trojí podstata lidské bytosti	
- materiální pohled na lidskou bytost	
- význam vnějšího vzdělávání	
- pozemský vývoj	
(25)	
Duchovní schopnosti lidstva	79
- rovnováha mezi složkami člověka	
- somnambulismus	
- mediumita	
- inspirace	
- moudrost	
- síla vůle	
- duchovní kontakty	
(26)	
Pozemský magnetismus a elektřina	83
- čistý magnetismus	
- fluidický elektromagnetismus	
- magnetické a elektrické působení na člověka	
- zvířecí magnetismus	

KNIHA TŘETÍ

(27)	
Stupně návratu	85
- vnitřní vývojová spirála	
- Kristův impuls	
- hmotné pročišťování	
- zvyšování duchovního potenciálu	
- návrat do světů vyšších řádů	
- znovusjednocení duálních bytostí	
-14 stupňů návratu	

(28)

Fluidní a látkové sjednocení 90

- konečné sjednocení

- působení nejvyšší trojice, prostředníci mezi Bohem a člověkem

(29)

Pozemské duchovní poslání 91

- duchovní ovlivňování člověka

- individuální poslání

- smysl pozemských inkarnací

(30)

Závěr 94

- duchovní poselství člověku

(31)

Adelma Vay 95

- stručný životopis

(0)

Předmluva k poslednímu vydání v německém jazyce

Více než před 120 léty byla přijata sdělení o stvoření světů a života Adelmou Vay.

Duchovní autoři tohoto úctyhodného díla v něm prokazují lidstvu nesmírnou službu. Vysvětlují doposud neznámý prapočátek všeho bytí, přinášejí světlo do spleti hypotéz v oblasti geneze.

Kniha popisuje vývojové epochy univerza od jeho prapočátku až do dnešní doby. Vychází ze vše tvořící a vše naplňující životodárné jednoty. Bůh a svět, duch a hmota, tvůrce a stvoření představují jednotu ve své podstatě, vztahu i ve svém působení.

Pochopíme-li vznik a vývojovou cestu univerza, v němž jsme byli zrozeni jako čisté duchovní bytosti a na základě vlastní vůle se rozhodly pro aktivitu, zaměřenou proti zákonitému vývoji, porozumíme, proč dnes žijeme v materiálním těle na Zemi, jedné z vývojově nejnižší postavených planet univerza. Země je planetou pokání a odpykání.

Pochopíme, že vše, co činí náš život bolestným, těžkým, ať jsou to nemoci, ztráty, bída, osudové rány, utrpení apod. je následkem našich činů. Velkou pomocí zůstává jistota, že tvůrce poskytuje každému člověku možnost učiněná provinění napravit a vrátit se do své původní domoviny, i když cesta k ní je velmi dlouhá.

Tato kniha – „dárek nebes“, nás oprostí od pochybností tížící nejistoty v otázkách: Odkud jsme přišli, proč jsme přišli a kam se po skončení pozemského života vrátíme. Uvedené otázky (na nichž často závisí snaha člověka o jeho další duchovní růst) jsou na základě chronologicky řazených vývojových etap tvoření, srozumitelným způsobem zodpovězeny. Je však nutno oprostít se od dogmatických představ a slepého fanatismu.

Cílem duchovních autorů je poskytnout lidstvu logické důkazy existence nejvyšší inteligence a tvůrce - Boha. Tvůrce daroval člověku inteligenci, aby byl schopen dalšího poznávání. Obdaroval jej i touhou po vědění, aby se vzdělával. Jestliže se, poslušní této touhy, obrátíme k původu všeho bytí, k Bohu, poznáme Jeho tvoření, Jeho nezměnitelné zákony, jejichž přijetím získáme životní rovnováhu a naplnění.

K vydání tohoto svazku došlo s pomocí duchovních autorů. Kéž pomohou jejich slova mnohým při hledání cesty k prameni pravdy. Text tohoto svazku byl ponechán v původní podobě, pouze výrazy byly nahrazeny současnými.

Kéž by tato požehnaná kniha otevřela nitro mnoha lidí pro příjem duchovní pravdy, vedoucí člověka blíž ke Světlu.

Gisela W. - vydavatel

Slovo překladatelky:

Při své překladatelské práci jsem musela každou myšlenku i slovo nechat projít nejen mozkiem, ale i srdcem. Poznala jsem hloubku, logičnost, pravdivost a vzácnost těchto sdělení, která mne dovedla k pochopení nejen geneze a evoluční zákonitosti, k upevnění víry v nejvyššího Tvůrce, ale i k pochopení původu a účelnosti lidského života, jeho sociálních a kulturních rozdílů, k pochopení významu utrpení i životních bojů, v nichž se vytváří čistota a naděje pro vnitřní růst.

Věřím, že i vy poznáte působení nesmírné síly, vycházející z této knihy. Její překlad byl náročný, odměna však nezměřitelná.

Pavla K.

Tajemství kosmu

Pohled na noční oblohu umožňuje člověku spatřit tisíce zářících hvězd. Vše, co je lidské oko touto cestou schopno vnímat, však představuje pouze velice nepatrný zlomek vesmíru jako celku. Miliardy galaxií, obsahující miliardy hvězd, krouží bezbřehými kosmickými prostory po celé věky dle neměnných zákonů Univerza. Tato skutečnost může v citlivém člověku vzbuzovat pocit hluboké úcty a zároveň myšlenku na nepředstavitelně vysokou tvůrčí inteligenci, nacházející se v pozadí gigantického kosmického divadla.

Celá historie pozemského lidstva je doprovázena snahou poodhalit tajemství kosmu - tajemství jeho existence, zrodu i smyslu. Jen postupně, krůček po krůčku, odhalují dnešní astronomové fyzikální zákony projevující se ve hvězdných světech. I když pokrok vědy je v posledním století neobvyklý, přináší prakticky každý nový poznatek zároveň i řadu nových otázek. Zkoumáme-li hmotné projevy vesmíru v jeho nesmírné rozmanitosti, vázané na téměř nekonečné počty kosmických těles, nelze v podstatě ani jiné výsledky očekávat.

Tato kniha je zaměřena odlišným směrem. Snaží se odhalit zásadní zákony a děje duchovního charakteru, jejichž následkem dochází i k nejrozmanitějším projevům hmotným. Vesmír je zde chápán ne jako shluk mrtvých těles, ale v podstatě jako živý organismus, řízený nejvyšší tvůrčí silou.

I když lidské myšlenky a slova nejsou schopny v plnosti formulovat a popsat působení univerzálních zákonů ducha, je dnešní člověk již schopen přijmout alespoň rámcovou představu o duchovně - kosmickém dění, a tak se zároveň přiblížit i k pochopení smyslu a podstaty vlastní existence.

Tato kniha je unikátní z toho hlediska, že nevznikla v hlavě žádného slovutného vědce či badatele, a přesto se dotýká nehlubších otázek existence kosmu. Adelma Vay, žena bez jakéhokoli speciálního vzdělání, obdařená však vysokou senzitivností, byla schopna zaznamenat poselství ducha, vrhající paprsek světla na záhadu lidského i kosmického bytí.

Zajímavé je i zjištění, že v textu vzniklém uvedenou cestou, v druhé polovině minulého století, jsou popisovány některé jevy, o nichž hovoří i dnešní astronomové. Je to například existence nepředstavitelně zářících těles, obsahujících energii miliard našich sluncí, existence obřích hvězd s velice nízkou hustotou, odvrhování horkých hvězdných obalů, vznik prstenců, planetárních mlhovin i jiných úkazů. Vývojové epochy univerza, popsané v této knize, odhalují také možnost existence známých projevů hmotného světa v jemnějších - fluidických formách, které byly v podstatě předobrazem dnešních hmotných jevů.

Celistvý popis duchovní reality se vymyká rozumovému uvažování a představám. Proto je třeba chápat tuto publikaci jako jednu z možností, jak alespoň naznačit dnešnímu člověku nesmírně složitý, zároveň dokonalý svět ducha, jak mu předat impuls k hlubšímu zamyšlení nad životem a jak posílit jeho důvěru ve svrchovaně moudrou stavbu světů.

Poznámka vydavatele.

KNIHA PRVNÍ

(1)

Prvopočátek

„Na počátku bylo Slovo, a to Slovo bylo u Boha. Všechno povstalo skrze ně a bez něj nepovstalo nic, co jest.“ To zvěstuje evangelium podle Jana.

„Na počátku byl Bůh“; „Bůh byl počátek“, učí Starý zákon. Jak úžasně znějí tato slova: „Bůh byl počátek, byl vše.“ Na počátku bylo slovo, tedy něco jako pojem, myšlenka, představa a zároveň oživující princip. Kdo byl tímto Slovem? Kristus, prvorozený syn, byl vysloveným Božím Slovem. Bůh a Slovo byli jedno. Vše bylo tvořeno stejným Slovem. Osvícený apoštol říká, že Bůh je a od počátku tvořil. Ale co je Bůh, co je Jeho podstatou, jakým způsobem a jakými silami tvoří, to neříká.

Kristus nazývá Boha Duchem: „Bůh je Duch.“ Bůh je tedy počátek a činný, tvůrčí Duch. Jestliže je tvůrcem všeho, co vidíme, musí být nejvyšší inteligencí, láskou, nejsilnější vůlí, nejznamenitějším, co existuje, neboť jen tyto vlastnosti jsou schopny nejvyšší kreativity spojující vše v jeden celek. Bůh musí být absolutní a neproměnný v sobě samém, protože jenom tak může být středem a hnací silou Univerza i stvořitelem neměnných zákonů. Vše, co existuje, musí být obsaženo v Něm. Bůh existuje - žije, tvoří a udržuje na základě věčného řádu celý vesmír. Vše je řízeno Jeho zákony - lidé, rostliny, zvířata i písek na mořském břehu. Uprostřed všeho se nachází nezměnitelný, absolutní Bůh, Tvůrce vyzařující světlo,

život a pohyb. Jeho velikost je tak úžasná a nepochopitelná, že samy nejčistší a nejvyšší duchovní bytosti mají potíže při snaze Jej pochopit. Bůh v sobě sjednocuje vše v koncentrované duchovní podobě, je tedy duchem, silou a světlem. Lze také říci, že Bůh je duch, síla a hmota, protože prasevětlo je první jiskrou a zárodkem hmoty. Pojem hmota však nesmíme chápat pouze jako pozemskou látku, známou na základě smyslové zkušenosti. Ta představuje jen konečnou fázi zhušťování prasevětla, jehož projevy přesahují pozemský výraz hmota. Prasevětlo je hmotným projevem Boha. Každá inteligence se snaží projevit určitým způsobem. Bůh se projevuje jako síla vibracemi a jako podstata hmoty prasevětlem. Tyto jeho projevy jsou právě tak věčné, jako jeho duch. Tvoří s ním neporušitelnou jednotu. Duch je něco jako orgán bez vnějších projevů (ačkoliv orgán je výraz příliš lidský) a nemá stejně jako síla bez hmoty možnost působení. Duchovní princip, Bůh, je souhrnem nejvyšší moudrosti, inteligence a síly, obsažené v jeho neomezené vůli a vibracích prasevětla. Z těchto tří základních aspektů duch, síla, prasevětlo) vychází vše cestou zhuštění a proměn, jenž jsou nazývány tvořením. Z této trojjednoty vychází vše, od nejmenšího zrníčka prachu až k nejvyšší duchovní bytosti.

Síla a hmota bez spolupůsobení ducha by zůstaly mrtvé. Duch je používá v procesu svého působení a tvoření. Duch bez síly a hmoty by byl nečinný a ztrácel by své kreativní schopnosti. Spojení všech tří principů představuje život a tvůrčí aktivitu. Vytvářejí nedělitelný celek nejen u Boha, ale všude a ve všem. V červu tak jako v člověku, v neviditelné molekule tak jako v nejkrásnějším díle. Duch, síla a hmota tvoří absolutní trojici, z níž plyne veškerý život na základě Božích zákonů.

Duchovní zákony jsou neměnitelné, protože jejich tvůrce - Bůh - je sám neměnitelný. Není zde tedy místo pro zázraky, neboť nejsou třeba. Jen krátkozrakému člověku se jeví to, co si nedovede vysvětlit, zázrakem, jelikož nedokáže vnímat příčinu. I přírodní zákony jsou dodnes pro vědu nekonečným neprobádaným polem, což někteří výzkumníci sami přiznávají. Působení zákonů však není omezeno pouze na sílu a hmotu, jak chtějí někteří vědci ve své bezradnosti dokázat. Věda by se měla vyhýbat stanovení hranic, zvláště ve vztahu k Bohu a duchovnímu principu. Učení nemá konce. Je nelogické popírat Boží existenci vědou, která denně poznává, že podstatu života není schopna vysvětlit. Že čas a vědecké hypotézy se mění, a že to, co se dnes jeví jako zázrak, bude zítra vysvětleno nově poznávanými zákony. Vše, co v současnosti nazýváme náhodou, jsou následky působení neznámých zákonitostí. Člověk se nechává ovládat hmotou, místo aby hledal doposud nepoznané duchovní pravdy.

Obrátíme-li pozornost k principu prasevětla, lze říci, že je centrem existence celého vesmíru. Prasevětlo nepodléhá rotaci, nýbrž působí vibračně. Je všudypřítomné jako Bůh. On je však přítomný ve všem ve své duchovně neměnné formě. Prasevětlo podléhá proměnám. Bůh je bez konce a prasevětlo se také nekonečně rozpíná. To znamená, že Bůh je nejenom duchovně (svojí vůlí a láskou) ve všem přítomný, ale i materiálně, prostřednictvím prasevětla, jeho zhuštění a proměn.

Bůh je věčnost sama. Je mimo čas a jeho zákony řídí Univerzum. Boží tvoření je věčné jako On sám. Přesto působením nedochází k přeplnění Universa. Lidstvo není schopno spojit představu neustálého tvoření a zrodů s věčnou existencí. Proto se často snaží věčný život popírat, na základě čehož vzniká mnoho nesprávných teorií a filozofií.

Stručně lze tedy říci: Na počátku byl Bůh, jeho síla a jeho prasevětlo. Prapočátek Univerza vychází z činnosti vysoké inteligence, dokonalého pravzoru ducha, síly a hmoty. Bez této prainteligence není myslitelná existence žádných zákonů ani existence Univerza samotného. Duch, síla a hmota jsou tvůrci vesmíru. Vše proudí z Boha a vše se k Němu opět vrací.

Princip života

S pojmem Bůh souvisí pojem stvoření. Vše povstalo skrze Boha, bez Něho nepovstalo nic, co jest. Toto vše je vesmír, který před svým stvořením byl ladem ležícím, mrtvým „nic“, prázdnotou, již Bůh proměnil v oživený vesmír.

Číslo nula je bez jedničky bezvládné, ale stává se společně s jedničkou dokonalým číslem deset. neboť pračíslo jedna je obohacuje svojí silou a činností. Stejně tak probudil Bůh neplodné „nic“, nulu bez síly a aktivity, k projevu dokonalého čísla deset, neboli k oživenému vesmíru. Nezměrné věky, v nichž Bůh zářil, uplynuly až k počáteční tvůrčí periodě. V ní probudil pomocí svého ducha mrtvé nic - nulu, aby zplodila vesmír.

Vraťme se opět k slovům Janovým: „**Vše bylo vykonáno Jedním.**“ Toto tvrzení zahrnuje i proměnu dříve neplodné prázdnoty. Bůh umožnil svým duchem, silou a prasevřtem její proměnu v životem naplněný vesmír. Prázdnota přijala ducha, sílu a prasevřtlo a byla tak probuzena k životu. Působením Božské vůle a síly se stala roditelkou životního principu. Z Tvůrce proudící prasevřtlo prostoupilo svými vibracemi mrtvou prázdnotu, která se změnila v moře pohybujících se světelných molekul. Oživující jednička prozářila nulu životním principem - pulsující silou života, tak došlo ke stvoření vesmíru.

Duchem stvořený životní princip (vibrační síla) se stal při prostoupení prázdnoty přitažlivou silou a prasevřtlo silou životní.

Stvoření vychází vždy z nedělitelného celku, který je nositelem dalších tří aspektů. Duch, síla a prasevřtlo jsou tedy tvůrci oživeného vesmíru. Ten je nositelem dalších tří prvků: životního principu, přitažlivé síly a životního světla, odzrcadlujících původní trojici.

Při tvoření se uplatňuje zároveň také princip dvojnosti. Vznikají tak dvojice - duchovní princip Boha a životní princip vesmíru, vibrační a přitažlivá síla, prasevřtlo a životní světlo. Kosmos byl oživen světelnými částicemi životní síly a uveden do pohybu přijímající nebo asimilující přitažlivou silou. Během tvoření došlo ke zdvojení původní trojice a ke vzniku živoucího vesmíru.

(3)

Prvotní Božská stvoření

Absolutní Bůh vyzařoval oživující princip a probudil prázdnotu k životu. Dvojnost projevující se v kosmu vyžadovala doplnění na trojici, neboli individuální stvoření.

Duchovní princip obsahoval inteligenci, vůli a lásku, síla se projevovovala vibrací, přitažlivostí a rotací, a hmota jako prasevřtlo, životní světlo a fluidum. Z těchto tří trojic vznikli Boží prvorození, neboli prvotní duchovní bytosti. Zrozeny z inteligence, lásky a vůle byly také ony inteligencí, láskou a vůlí obdařeny. Svoji inteligenci uplatňovaly prostřednictvím síly a vlastního fluida.

Kruh tvoření byl uzavřen. Objevuje se dokonalé dílo. Bůh, životní princip Univerza (Kristus) a prvorození Jeho ducha. Tvůrce již nebyl více sám. Vesmír byl naplněn Jeho silou a pra-

světlem, byl obklopen inteligentními, svobodnými, duchovními jedinci. Všude vládla dokonalá harmonie (trojzvuk).

Prvorozené bytosti vytvořily zdvojení tak zvané duály (s charakterem dávajícím pomocí vibrační síly a prasevřtla, a s charakterem přijímajícím pomocí síly přitažlivé a životního světla). Jejich společným znamením byl rotační pohyb a tvoření fluida. Není nic absolutního nebo jednotného, kromě Boha. Z Něho však proudí dualistické stvoření. Z jednoty vychází zdvojený život. Z dvojnosti pak vzniká třetí, jenž je sám o sobě jediný, ale ve své podstatě opět obsahuje dvojnost.

Nejvyšší inteligence musela použít výrazový prostředek, aby jí bylo porozuměno a byla inteligentně pochopena. Také síla a prasevřtlo vyvolávaly odpovídající projevy. Touto cestou byli Bohem a jeho zákony stvoření inteligentní duchovní jedinci, žijící ve vesmíru. Jaký byl účel jejich života ? Vycházel z toho, že Bůh je neustále činný. Neustále z Něho proudí věčný život, jehož příjemcem je vesmír. Podobně měly být činné i prvotní duchovní bytosti. Jejich úkolem bylo tvořit, přijímat a rodit, pracovat v rámci zákonů, být inteligentními svědky Boha, respektovat požadavky duchovního zákona (zákona trojnosti a dvojnosti). S prvorození se objevila i třetí síla. Vedle vibrace přitažlivosti, tak vznikl spirálovitý pohyb. Spojením prasevřtla a životního světla vzniklo fluidum. Na základě rotačního tvůrčího pohybu se pak vytvářely fluidní kapky, tvořící postupné aglomeráty. Úkolem prvorozenců byla účast na rotačním pohybu, duchovní a fluidní činnost (při shlukování a tvorbě fluidních kapek nutných k dalšímu stvoření), ale i zdokonalování sebe sama.

Pro život prvotních bytostí byly určeny tři zákony:

1. ZÁKON MOUDROSTI - vyžadující uznávání Boha a svědectví Jeho existence. Pro tento úkol jsou bytosti nositeli inteligence.

2. ZÁKON DUALITY - vyžadující vzájemnou věrnost. K plnění tohoto zákona obdržely bytosti lásku.

3. ZÁKON ÚČASTI NA PROJEVECH TVŮRČÍ SÍLY. K tomu jim byla dána svobodná vůle (i svobodné rozhodování pro uznání Boha) .

Proč by tyto bytosti neměly uznávat Boha, z jehož lásky a vůle i ducha byly stvořeny ? Toho, který jim daroval život i inteligenci. Proč by Jej neměly uznávat, když Jeho lesk a světlo je všude obklopovalo ? Byly schopny Jej poznávat, ne zcela pochopit. Pochopení totiž předpokládalo další vývoj jejich inteligence. Měly se učit chápat svého Tvůrce a pomocí vlastní práce se přibližovat k sjednocení s Ním.

Zákon duality, lásky ducha k duchu, vyplývá ze skutečnosti, že prvotní bytosti byly stvořeny ve zdvojení. Tvořily jednotu, ale v jejich nitru existovalo zdvojení. Princip dávající (vibrační síla a Božské prasevřtlo) a princip přijímající (přitažlivá síla a životní světlo). Dávajícím principem je duch, přijímajícím je oživující síla. Tyto dva principy tvoří zmíněné zdvojení duchovního jedince, který je nazýván duálem. Dva životy v jednom životě, dvě síly v jedné síle, dvě hmoty v jedné hmotě. Duálové , prvorozené bytosti, si měli pomocí lásky uchovat tuto dvojnost i v jednotě. Dva životy v jednom jsou jako dva plameny, které mají společný zdroj. Stejně hoří a svítí, ale ve fluidálním trojúhelníku tvoří jednotu.

Třetí zákon, vyžadující účast na tvůrčí síle, vyžaduje, aby bytosti se svévolně neoddávaly nečinnosti, nýbrž neustále tvořily a spolupůsobily při tvorbě fluidních kapek i jejich aglomerací s použitím své vůle a síly. Prvotní bytosti obdržely svobodnou vůli, protože mechanická vůle by byla pro jejich vysokou inteligenci nelogická a jejich činnost by pak nebyla jejich zásluhou.

Stovky miliard let (dle představ člověka) se pohyboval vesmír působením zdvojené síly. Byl to vesmír nádherný, vyplněný Bohem, fluidními kapkami (shromažďujícími se v aglomeráty jako zárodky dalších životů) a prvotními bytostmi, tvořícími skupiny v harmonii a jednotě kolem Boha. Intelligence bytostí rostla, jednota lásky duálů nebyla porušena a jejich svobodná vůle se pohybovala v rámci vývojového zákona ve spirále. Více k tomuto stavu nelze říci.

(4)

Vývojový zlom

Harmonie naplňovala celý vesmír. Jak mohla být porušena ? Inteligentní prvotní bytosti měly svobodnou vůli, byly schopny dalšího rozvoje intelligence a pokroku. V jejich svobodné vůli však bylo skryto nebezpečí. K dosažení dokonalosti musely obstát v určitých zkouškách. Úspěch záležel na nich samotných a spočíval v nasazení jejich svobodné vůle. Pokud respektovaly Boží zákony a sílu, dosahovaly znamenitých výsledků. Porušováním pak působily opak. Povinností prvotních bytostí bylo dodržovat tři zákony. K tomu účelu obdržely tři duchovní principy, které je činily inteligentními, myslícími bytostmi. Jejich intelligence skrývala možnost dalšího duchovního vývoje, avšak také i duchovního odporu neboť jejich intelligence nebyla inteligencí absolutní.

Čisté bytosti nazývají lidé anděly a padlého anděla Lucifera považují za ďábla. Starý zákon líčí Lucifera jako nejznamenitějšího, Bohu nejbližšího anděla, „nositele světla“.

Pýcha jej však proměnila v démona. Tento popis odpovídá skutečnosti.

Pýcha se vetřela i do myšlení některých prvorozených bytostí, které chtěly být a tvořit, stejně jako Bůh sám. Proto záměrně volily pohyb proti Božským zákonitostem. Došlo tak ke změně jejich dosavadního života a porušení duality. Chtěly být, tak jako Bůh, samostatným Já a tvořit pouze samy ze sebe. Pod jejich úrovní neexistovalo nic nižšího, byly vrcholem Božského stvoření a pouze Bůh se nacházel vysoko nad nimi ve své jednotě a neměnnosti. Následkem pýchy došlo k deformaci myšlení prvotních bytostí a následným proviněním dalším došlo k porušení duality tím, že společné fluidní pole pro oba duály chtěly používat pouze k samostatnému tvoření (zhmotňování).

Dualita představuje spojení duchovního a životního principu vibrační a přitažlivé síly, prasevětla a životního světla v jeden celek. Tato jednotka duchovně působí, vyvolává vývojovou vibraci a vyzařuje fluidum do vesmíru. Některé z prvotních bytostí však zadržovaly vyzařování životodárného fluida a koncentrovaly své síly jen v sobě. To byl přestupek proti zákonu duality. Fluidní pásmo spojující oba duály bylo přetíženo a předrážděno, až došlo k jeho přetržení. Tím se uvolnilo spojení a z dřívějších duálů se staly dvě samostatné duchovní bytosti (dávající, přijímající). Z odporu duálu vůči zákonité vibrační síle se vyvinula odpudivá síla.

Duálové se nyní pohybovali v neustálém tření proti rotačnímu vývojovému směru a proti působení magnetického fluida. Vystřelovali tak jiskry do fluidických kapek, jejichž podvojnost byla také roztržena na dvě samostatné části, rovněž charakterem dávajícím nebo přijímajícím. Tyto protikladné bytosti, schopné pohybu pouze proti zákonité síle a porušování zákonité dvojnosti, nemohly zničit stvoření ani dosáhnout neproměnné jednoty. Ne všechny prvotní bytosti se nechaly zlákat špatným příkladem bytostí protikladných. Mnohé zůstaly Bohu i sobě věrné, jejich rotace udržovala zákonitý směr a vyvíjela magnetické fluidum, jejich dualita zůstala neporušena. A zde začíná boj zákonitých a protikladných duchovních bytostí, zákonité a protikladné síly i hmoty.

Po rozdělení duálů v samostatné duchovní jedince převyšoval jejich počet množství duálů zákonitých. Po rozdělení však zůstali pouhým neuceleným zlomkem a jejich síla výrazně poklesla. Bůh nezasáhl do činnosti protikladných duchů, neboť dal všem prvotním bytostem svobodnou vůli. Ponechal jim volnost až do samého konce, kdy byly všechny jejich síly vyčerpány a chaos, který způsobily, byl tak nepřehledný, že v něm samy ztratily orientaci. Působením proti vyšší síle se z nich staly otupělé, malátné a letargické bytosti. Jejich původní lehké fluidum se postupně více a více zahušťovalo, jejich tělesný obal jim zabraňoval stále více v pohybu. Na základě toho se stávaly samy sobě překážkou.

Přes to všechno Bůh vyzařoval ve své nezměnitelné podobě, jemu věrné bytosti zůstaly s ním a odmítly útoky protikladných. Protiklad lze charakterizovat jako úpadek v dodržování Zákonů, porušení harmonie, projevy zla, prohřešky a devastace životních hodnot i násilné rozdělení duality. Přitažlivost se změnila na sílu odpudivou a její magnetické přitažlivé fluidum na fluidum elektricky odpudivé.

Jak již bylo uvedeno, vychází všechno stvoření z trojnosti. proto je zřejmé, že protiklad, který je pouhým zlomkem, nemohl tvořit nic. Protikladné bytosti musely po delším boji proti Božským zákonům přiznat svoji neschopnost, ba bezmocnost. Staly se bytostmi odtrženými od svých vlastních duálů, nejednotnými samy v sobě, zahalenými odpuzující silou zhuštěného a ztemnělého elektrického fluida.

(5)

Zařazení protikladu do zákonů Univerza

Neměnný Bůh s jemu věrnými bytostmi stál vůči protikladem zaviněnému chaosu. Síly protikladu byly nárazem na absolutní jednotu ochablé. Jejich magnetické fluidum bylo roztříštěno a zhuštěno. Stalo se neprůhlednou, hmotě podobnou substancí elektrického fluida, která bránila pohybu. Nejednotné a ochablé trčely protikladné bytosti uprostřed chaosu.

Nyní Bůh vyřkl slovo milosti. Nechtěl zničit to, co stvořil, to, co vyšlo z Něho samého a vesmíru a co vlastní vinou degenerovalo. Nenechal ustrnulé provinilce propadnout až k prázdnému nic, nýbrž stanovil pro ně zákon odpykání a smíření. Tak bylo provinilcům umožněno prací na sobě samých dosáhnout původní čistoty. Tvůrce uzavřel protikladné síly pomocí prazákona, jenž sjednocuje a umožňuje vzestup. Pádem provinilých bytostí se vyvolal celkový pokles dobra, které se znovu mělo vrátit k plnému projevu.

Jakým způsobem lze zařadit protiklad do zákona sjednocení ? Změnou poklesu na vzestup a přitahováním odpuzených. Protikladné bytosti se rozdělily působením své degenerace z duálu na dvě části. Analogicky došlo k rozdělení dvojnosti v jednotě existujícího vesmíru působením odpudivé síly a elektrického fluida, vycházejícího z protikladů. Byla rozdělena i dvojnost jednotně působícího životního principu. Působení vibrace a prasevřta (elementu dávajícího) i přitažlivé a životní síly (elementu přijímajícího) byly protikladnými bytostmi rušeny ve svém jednotném zákonitém působení.

K nastolení pořádku v daném chaosu bylo nutno najít směřující sílu, sjednocující fluidum. Pomoc vyšla z Boha, jeho věčné lásky i z Bohu věrných prvotních bytostí, které si uchovaly své magnetické fluidum v původní čistotě a svoje síly v plné intenzitě. Tak byly zachovány i kapky životodárného magnetického fluida i aglomeráty, které uprostřed chaosu dodržovaly svou zákonitou rotaci. Tímto způsobem vznikly rezervoáry nejčistšího fluida, neboli TAJEMSTVÍ KOSMU

praslunce. Věrné bytosti obdržely na příkaz Boha misionářský úkol - napravení panujícího chaosu. Tak jednota zůstala nadřazena roztříštěným silám.

Je nutno připomenout, že tyto události probíhaly v nesmírných časových obdobích. Věrné bytosti se staly podporou vesmíru. V době těžkých zkoušek zůstaly pevné proti nárazům bytostí protikladných. Tím rostla jejich inteligence, síla i fluidální čistota. Stále více se přibližovaly Bohu a mohly se tak právem nazývat Jeho potomky.

Pomocí světlých, zářících, čisté fluidum vyzařujících sluncí byla protikladným bytostem poskytnuta možnost vzestupu. Nacházely se ve smrti podobné letargii, otupělé, strnulé a vysílené, uprostřed neprůhledného elektrického fluida, které samy vyzařovaly. Chaos je polekal, výsledek jejich činů je vysílil. Protikladné bytosti zůstaly svým fluidem i silou vázány na původní bytosti, na praslunce, a tak nedošlo k žádným ztrátám. Praslunce jednoduše rotovala a přitahovala elektrické fluidum, které vykazovalo opačné vlastní otáčky. Tím docházelo k jeho dvojité rotaci kolem prasluncí. Touto rotací (odpuzováním a přitahováním) došlo k rozdělení protikladného fluida v kapky a kuličky představující zárodky příštích světů.

Zákonom odpykání a smíření byla přitažlivost ve smyslu polarity. Respektování tohoto zákona umožňovalo protikladným bytostem zvýšení jejich potence. Tato aktivita byla doprovázena trojí činností:

- 1. Přitahováním dobra,**
- 2. odpuzováním zla,**
- 3. vznikem nové smířující tvorby a nového tvůrčího pohybu.**

Shrneme-li veškeré toto dění, můžeme konstatovat:

- 1. Rozuzlení chaosu nastalo tím, že věrné bytosti se vzdálily z prostoru protikladných, že zákonitá vývojová rotace učinila z chaosu ztrojenou zákonitou sílu a magnetické fluidum, které vystoupilo ze zatemnělého fluidického konglomerátu, zůstalo čistým ztrojeným fluidem.**
- 2. Zákon přitažlivosti přiváděl protikladné síly postupně cestou smíření k dodržování zákonitosti. Praslunce přitahovala rotačně fluidum protikladu a vyvedla tak vesmír z chaosu.**
- 3. Bůh neustále tvořil centrální bod vesmíru, kolem něhož se zákonitě pohybovaly prvotní bytosti, prasevřta i fluidní praslunce. Protikladné bytosti byly duchovně ochrnuté, jejich inteligence zamlžená a jejich síly oslabeny. Jimi produkováné zhuštěné fluidum je oživeno pouze přitažlivostí prasluncí a rozděleno do fluidních kapek, které představovaly zárodky dalších světů. Ty vykonávaly dvojnásobný rotační pohyb - kolem vlastní osy a kolem prasluncí.**

Protikladné bytosti se musely morálně podřídit zákonu smíření a odpykání, protikladná síla zákonu přitažlivosti polarizačnímu zákonu dvojité rotace a protikladné fluidum zákonu zvyšování fluidní potence.

(6)

První světový stupeň

Tento stupeň je charakterizován jako začátek smíření. Síly protikladu jsou uzavřeny a povznášeny duchovním zákonem.

Protiklad přináší rozdělení, rozmnožení a zhmotnění, zákon pak vede k sjednocení a zduchovníení. V této kapitole se zaměříme na vytváření zárodků budoucích světů a protikladné síly, nacházející se v letargii podobné smrti. Pro procitnutí z tohoto stavu bylo nutné působení probouzejícího životního impulsu, jenž by vedl k poznání a lítosti protikladných bytostí. K poznání chyb a omylů bylo zapotřebí v okolí provinilých bytostí více světla a čistoty.

Původní čisté bytosti stály před protikladnými jako mohutná síla. Protikladné síly a jejich fluidum byly uzavřeny do cyklu nového tvoření a přitahovány čistými praslunci, která jim dávala život, světlo i rotaci. Pádem nezatížené bytosti získaly úspěšně absolvovanou zkouškou věrnosti vyšší schopnosti. Staly se mesiáši nového tvoření, s úlohou osvobodit protikladné síly. Vybaveny vysokou inteligencí, silou a čistým fluidem stanuly v čele při tvoření zárodků budoucích světů.

Praslunce rotovala jednoduše kolem centrálního, nerotujícího, nýbrž vibrujícího prasevřtla. Byla naplněna přitažlivou a vibrační silou, tedy schopností přijímající a tvořící, kterou předávala zárodkům světů. Obě síly vytvářely pomocí dvojité rotace embrya, která postupně rostla. Do takto vznikajících embryonálních světů neustále vyzařovalo prasevřtlo, životní světlo a fluidum. Celý proces byl řízen vysokou inteligencí mesiášů. V embryonálních světech se projevovala polarita jako protikladná a zákonitá síla, síla přitažlivá a odpudivá, elektrické a magnetické fluidum. Praslunce poutala na sebe pomocí fluidálního pásma zárodky světů. Tato pásma přiváděla embryonálním světům z prasluncí život, teplo, možnost růstu a vývoje. Světlo prasluncí prosvěťovalo tedy světy embryonální a sluneční světlo se stávalo světlem planetárním. Životní světlo prasluncí proudilo k zhmotnělým světům embryonálním, pronikalo jejich hmotnou substancí, filtrovalo ji a vytvářelo atmosféru. Magnetické fluidum prasluncí se přizpůsobovalo pomocí fluidního pásma elektrickému fluidu embryonálních světů, které se tak staly nositeli fluida elektromagnetického.

Embryonální světy vykazovaly oválný tvar, jejich vzhled se podobal měkkému slepičímu vejci bez skořápky. Elektromagnetické fluidum při této představě odpovídalo bílku. Poloprůhledné, oválné, do špičky vybíhající embryonální světy, ozařované a zahříváné světlem prasluncí, obdržely pomocí životního světla vlastní atmosféru, otáčely se kolem vlastní osy i kolem prasluncí.

Uvedené jevy můžeme ještě stručně shrnout. Embryonální světy přijímaly do své temnoty světlo prasluncí, které se stalo světlem planetárním. Tím, že životní světlo proudilo do zhmotnělých forem, docházelo v nich k vytváření a vzplanutí expanzivních atmosfér. Magnetické fluidum se tímto způsobem změnilo na fluidum polarizované, elektromagnetické. Oběžná dráha embryonálních světů, elipsa, se podřizovala rotaci prasluncí, rotujících kolem prasevřtla. Poměr embryonálních světů k prasluncím byl následující: Jejich světlo bylo méně intenzivní, atmosféra hustší, tíže hmoty větší a pohyb v prostoru složitější.

(7)

Druhý světový stupeň

Rozdělením síly a fluida prvorozených bytostí došlo k rozdělení celého vesmíru do dvou částí - části odpovídající zákonům a části odpovídající protikladným silám. Souběžně s tímto

rozdělením došlo k vytvoření zákonitého a protikladného životního principu. Každý z nich byl řízen jemu vládnoucí silou a disponoval odpovídajícím fluidem. Zákonitý životní princip nezatížené prvotní bytosti představovaly morální element ve vesmíru, který byl v magnetickém fluidu prasluncí oddělen od sil protikladu a dodržoval zákonitou rotaci.

Protikladný životní princip - provinilé bytosti se staly protikladným motorickým elementem, který disponoval elektrickým fluidem a podléhal odpudivé síle. Motorická aktivita protikladného životního principu nebyla však nadále ožiována, naopak vlivem zhmotnění byly její projevy bržděny a tlumeny. Postupné zhmotňování se projevovalo strnulostí protikladných bytostí. Současně s tím došlo k útlumu protikladného životního principu, což jej uvedlo pouze do latentního motorického stavu. Pohybové oživení bylo bržděno a paralyzováno chaotickým působením zmatených sil i fluidickým zhmotněním. Motorický element však byl opět ožiován v embryonálních světech. Byl oživen k činnosti, k tvoření a smíření.

Na základě dvojnosti životního principu vznikaly z elektromagnetického fluida mikroskopicky malé světelné organismy. Ačkoliv byly mnohem menší než dnes známí prvoci, představovaly oživené částičky, pohybující se v elektromagnetickém fluidu. Fluidum bylo jimi zcela prostoupeno a oživoeno. Zárodky života („životní atomy“) měly také fluidický charakter. A jelikož byly zrozeny z dvojnosti, dvojnost se projevovala i v jejich životě. V podobě síly odpudivé přitažlivé, magnetického a elektrického fluida, vzájemného zrozování i pohlcování. Tak se proměnil životní princip, na jedné straně stále podřízený vládnoucí síle a na druhé straně ovlivňován látkou, kterou oživoval (mikroskopické světelné atomy v nepatrné organismy, adekvátní embryonálním světům i jejich fluidickému stavu).

Díky působení Boha a mesiášů ovládal embryonální světy životní princip a základní přírodní zákon, který značí: podobné k podobnému. V přírodě neexistují velké skoky. Článek po článku je systematicky řazen v nezměnitelném přírodním zákoně změn a tvoření. Tento zákon vládl nad životním principem i embryonálními světy. Životní princip je elementem pohybovým, embryonální světy aspektem síly a hmoty. Tak společně vytvářejí tvůrčí trojici, která je nedělitelným celkem a jejíž projevy lze nacházet v přírodě na každém kroku.

Organické světelné částičky nazvané světelnými organismy, jsou zárodečnými obyvateli embryonálních světů. Podobné vytváří podobné, ale nikdy stejné, protože proměna je základním aspektem tvůrčí moci. Světelné organismy jsou zhmotnělým výsledkem působení přírodního zákona. Ten vychází z pratrojice Boha, síly a prasevřta. Byl uplatněn díky mesiášům, kteří jej dodržovali a vytvořili předpoklady ke smíření. Silou realizující smíření je přírodní zákon.

Veškeré tvoření ve vesmíru vychází z Boha. Mesiáši pak stanoví díky svým vlastnostem, síle a inteligenci v čele vývoje světů . Svým duchem, silou i fluidem byly podporou celého vyvíjejícího se vesmíru.

(8)

Třetí světový stupeň

Embryonální světy procházely ve svých proměnách společně s proměnami organických světelných částíček vývojem určeným přírodním zákonem. V průběhu věků uvedl Bůh, proměnlivá prasíla i čisté fluidum vše do pohybu, který je též formou proměn. Zdroj a proměna jsou neoddělitelnou dvojicí, vytvářející nové struktury.

Časové odstupy jednotlivých stupňů vývoje představují celé věky. V nich tyto proměny přinášely stvoření, jejichž prapůvodem byla trojice duch, síla a hmota. K proměnám dochází neustále, každou minutu, vteřinu. Jsou to věčné mikropohyby, z nichž vychází veškeré tvoření.

Světelné životní atomy existovaly v elektromagnetickém fluidu podobném bílku, v němž se pohybovaly, absorbovaly i množily. Tak se projevoval vnitřní život i vnitřní síla embryonálních světů i činnost působící z nitra navenek. Ovlivňování nitra zevními silami bylo realizováno působením prasu, světla, životním světlem, magnetickým fluidem i rotační silou.

K vlastním projevům embryonálních světů lze řadit odpudivou sílu, planetární světlo, existenci atmosféry i elektrického fluida. Vnější i vnitřní působení se střetávalo v embryonálních světech, kde na základě vibrací vznikalo elektromagnetické fluidum, které lze nazvat embryonální bílkovinou. Na základě polarity fluida, vibrací, rotací a odpudivé síly se tato „bílkovina“ začala rozdělovat. Během toho došlo k zdvojnásobení odpudivé síly, která se soustředila stále více do „vaječného“ středu. Zde se pak vytvářela odstředivá síla, rozdělující stále více elektromagnetické fluidum, které se vztahovalo ke „špičkám“ oválných embryonálních světů tak, že na jednom pólu se soustřeďovalo fluidum elektrické a na druhém fluidum magnetické. Celé dělení vycházelo ze středu, v němž se stmelil zárodek embryonálních světů („žloutek“) a sice střed elektromagnetický, projevující se odstředivou silou. Tento obraz je velice blízký vývoji vejce před vytvořením skořápky. Žloutek zde tvoří střed a okraje dvě nestejně bílkovinné špičky. Přebytek magnetického fluida byl přitahován podobným vnějším působením světla prasluncí vzhůru, čímž vznikala plochá pol „vejce“. Přebytek elektrického fluida klesal dolů a vytvářel špičatější pól s dlouhým paprskem. Plochá pol nazýváme elektromagnetickým severním pólem a zašpičatělý jižním. Centrum, „žloutek“, zůstává mateřským kmenem původního elektromagnetického fluida, jehož nepřetržitou aktivitou a odstředivou silou docházelo k expanzi „vaječné formy“ a tím i k růstu její šířky a zakulacování tvaru. Vibrování a rozdělování neustále pokračovalo a díky rotaci jako vnější síle byl světům dán pohyb a umožněn vývoj.

Jestliže byl dříve celý embryonální svět stejnoměrně naplněn elektromagnetickým fluidem, došlo nyní k rozdělení. U jednoho pólu se shromažďovalo hustší, těžší fluidum a u druhého naopak fluidum řidší, s menší tíhou. Souběžně s vnitřními změnami embryonálních světů se vytvářel i jakýsi vnější fluidální povlak. Organická látka s buněčnou strukturou vytvořila ještě kolem „měkkého vejce“ bílou jemnou vrstvu.

Jak již bylo uvedeno, v centru embryonálních světů působila expanzivní síla, čímž se její oválný tvar stále přibližoval tvaru zemské koule a táhl za sebou dlouhý paprsek elektromagnetického fluida. Máme před sebou tedy obraz jakési „komety“, která vykonává trojnásobný rotační pohyb kolem prasluncí.

Expanze je synonymem vnitřního růstu světového tělesa. Přeměna embryonálních světů v tělesa podobná kometě dokumentují jejich nedokončený vývoj a celkovou nerovnováhu.

Souběžně s všeobecnými proměnami probíhalo také působení životního principu. V důsledku rozdělení a proměn elektromagnetického fluida došlo v rámci embryonálních světů k rozdělení a proměnám mikroskopických světelných organismů. Jejich fluidum začalo vykazovat buněčnou strukturu vzhledem k všeobecným proměnám společného fluida magnetického, dvojího působení světla a odstředivé síly. Světelné organismy dříve rovnoměrně naplňující celé fluidum byly z mateřského kmene rozděleny v organické buněčné jednotky. Staly se jakýmsi jednobuněčnými prvky, světelnými atomy, neboli zdvojenými buňkami. Na jižním pólu vykrystalizoval buněčný život do protáhlé, zašpičatělé formy buněk, na severním pólu pak tyto buňky měly tvar zploštělý. Mateřský kmen organických světelných atomů zůstával ve středu, jako „žloutek“ embryonálních světů. Proměnou látky byl vytvořen i

jemný buněčný fluidální obal „komety“. Organická buněčná tkáň dodávala světům soudržnost a udržovala jejich hustotu. Lom světelných paprsků na jejich měkkém obalu je zahříval a umožňoval další projevy proměn života.

Celý uvedený vývojový stupeň lze shrnout: Na základě vibrací a odstředivé síly dochází k polarizaci fluidálních světů, k vytváření nestejných pólů, vnitřní expanzi a růstu. Elementy vytvářející buněčnou tkáň obalu světa lze označit za prvky. Světlo přicházející do těchto organicky žijících buněk vyvolává změny a nové formy záření. Z jižního pólu světa vychází žlutý světelný paprsek a plochý pól severní září matně modrým světlem.

(9)

Čtvrtý světový stupeň

Paprsky prasevřta prostoupily buněčnou tkáň organismů, které je pocítily jako zahřívající příliv magnetismu. Světy neboli „komety“ postoupily z embryonálního stavu do stavu dětství. I ten byl stavem neustálých proměn a vývojových přechodů. Dva rozdílné póly a střed „komet“ vykazovaly rozdílnou teplotu. Ta byla nejvyšší ve středu oživovaném mateřským kmenem světelných organismů. Plochý severní pól byl chladný a špička pólu jižního vlažná. Fluidální substance komet byly propleteny buněčnými tkáněmi prvotních organismů. Ty pochopitelně cítily tepelné rozdíly mezi příjemně chladným severem a nepříjemně vlažným jihem i horkým středem komet. Na základě trojnásobné rotace docházelo k změnám světelné intenzity, což mělo vliv na buněčné světelné organismy. Ty reagovaly na světelné změny pohybem, jenž umožňoval jejich rozšíření z centra do celé komety. Planetární světlo je prostupovalo a vibračně přitahovalo k sobě.

Mezi jednotlivými atomárními organismy se vyvinula i přitažlivá síla. Původní světelné organismy vytvořily jakási semena nebo molekuly života, které byly roztroušeny v buněčné tkáni všech světů. Vlivem přitažlivých sil a rotace i vlastní přitažlivé síly pronikly do buněčných struktur kde zakořenily a staly se nositeli nového života. V nitru polarizovaných fluidálních světů se tak začal projevovat organický život srovnatelný s říší rostlin. Jeho mikroskopické formy vykazovaly nesmírnou barevnou nádheru a intenzívně se rozvíjely. Docházelo k tomu, že semena vznikající ze stejného mateřského kmene a ve stejné lokalitě byla vystavena různým tepelným světelným podmínkám a z mateřské buňky vyrůstaly rozličné rostlinné formy. Spojení těchto životních světelných organismů s buněčnou strukturou fluidálních světů je počátkem organického rostlinného života. Prapočátek rostlinného života lze tedy spatřovat ve splnutí dvou druhů organických atomů v jednu buňku, v jednu hmotu. Tyto prvotní rostliny měly fluidický charakter, neboť celý tehdejší život se odehrával ve fluidním prostředí. Probuzení rostlinné formy života je první formou růstu vycházejícího z fluida embryonálních světů.

(10)

Pátý světový stupeň

Sledujme dál vývoj „dětských světů“ neboli komet řízených inteligencí mesiášů. Evoluce oživovacího principu probíhala paralelně s evolucí sil a fluidických látek. Životní princip přešel do rostlinných forem, které se vyvíjely vlivem trojnásobné rotace a ve třech různých tepelných

stavech. Rozvojem této formy života došlo k velkým všeobecným změnám světového fluida. Rostliny se vyznačovaly vstřebáváním a růstem.

Buněčná tkáň vstřebávala fluidum a vytvářela výrůstky, pokrývající povrch světů. Tato vývojová perioda představovala z lidského hlediska nesmírně dlouhé časové období. Vstřebáváním fluidální látky rostlinnými těly a přenosem buněčného života na povrch světů se rozdělilo existující fluidum na dvě části. První z nich představovalo molekulární fluidum škrobovitého charakteru a druhou tekuté průhledné fluidum. Mateřský kmen neboli střed představující „žloutek“ zůstával doposud neměnný, vyzařoval teplo, vyvolával pohyb a rozptyloval životní jádra. Tak došlo ke změnám v rotacích jednotlivých elementů, jež se na začátku fluidického rozdělení otáčely stejně. Všechny tyto změny probíhaly velice pomalu a postupně.

V místech, kde byly fluidické rostliny nejhustší, docházelo k oddělování sliznaté škrobové fluidické části od částí řidších a vodnatých. Tento okamžik lze přirovnat k procesu, při němž vytváří vejce ve slepičím těle pevnou bílkovinu a vylučuje modravou řídkou část. Pevná bílkovina je základem skořápky a řídká část základem bílku, který obklopuje žloutek.

Fluidické vylučování bylo v existujících světech začátkem zrodu rozdílných forem buněčných organismů živočišného typu. Podle evolučního zákona došlo ke genetickým změnám a vzniku nových životních druhů. Z bílkovinné, škrobovitě části fluida se vytvářely zhuštěné, hmotě podobné elementy hrubších forem. Vyrůstaly k obrovským rostlinným exemplářům, v nichž původní buněčný život přijímal nové formy růstu. Životní semena, která klíčila v řídkém buněčném fluidu se v něm pohybovala ve formě jakéhosi potěru a vyvíjela působením elektromagnetického fluida vlastní molekulární síly, procesy srovnatelné s dnešními galvanickými pochody. Řídké vodnaté fluidum bylo oživeno milióny těchto průsvitných galvanických organismů. Naskýtal se zde obraz životního hemžení, pohlcování a zrozování. Neustálé proměny přinášely podle zákona vývoje každou sekundou nové formy života. Mikrokosmické organismy se rozmnožovaly geometrickou řadou a vytvářely nesčíslné množství životních druhů. Z jediného životního zárodku tak vznikaly až milióny dalších mikrokosmických galvanických organismů, žijících ve vodnatém fluidu, které nebylo ještě vodou v dnešním slova smyslu. Můžeme je však označit jako vodní kmen, podobně jako bílkovinné fluidum můžeme nazývat kmenem hmotným.

Ve hmotném kmenu fluida kořenily obrovské rostliny, které pod vlivem světla a tepla vytvářely stále více a více barev. Byly nositeli organického buněčného života, projevujícího se v květech, plodech i semenech, vzniklých pomocí bílkoviny obsažené v buňkách a pomocí žloutkovité substance živočišných organismů. Vypuzování semen těchto rostlin vytvářelo podmínky pro sice podobné, ale přesto vždy odlišné nové formy života. Tak vzniklo množství rostlinných druhů velkých i malých rozměrů. Vlivem rotace a působením atmosféry se tato semena roznášela po celém existujícím světě. Z nich vyrážely na různých místech vzhledem k rozdílným životním podmínkám opět nové formy rostlin.

Ve vodnatém kmenu fluida došlo na základě vnějších i vnitřních sil k pohybům vyvolávajícím mísení fluidní substance. Tak došlo k tisícinásobným změnám, které bychom z dnešního hlediska mohli označit za genetické proměny organického života, (rostlin i živočišných nálevníků).

Vlivem fluidického rozdělování ztrácely „komety“ svůj paprsek, doprovázející jejich jižní pól. Elektrické fluidum se na základě tohoto procesu stahovalo. „Dětské světy“ tak dosáhly „času dospívání“. Jeden pól obsahoval převážně protáhlejší, špičatější fluidní formy, střed pak širší, kulatější a další pól se stával těžším a kompaktnějším. Rozdílná hustota, zejména ve špičce fluidních světů, spolu s fluidním oddělováním vyvolávaly nestejný pohyb „komety“. Rovnoměrná rotace přešla v „kutálení“, odpovídající evoluční fázi planetárních pohybů. Toto

vše probíhalo pod vlivem prasu světla, přitažlivosti k mateřskému praslunci i působení vnější rotační síly.

(11)

Šestý světový stupeň

Nová forma otáčivého pohybu světů způsobovala, že jedna světová strana byla stále přivracena k slunci a druhá odvrácena. První byla horká, zatímco druhá zůstávala chladná. V místech, kde nepronikalo oteplovající záření praslunce, krystalizovalo fluidum hmotného i vodného kmene. Vznikala jeho koncentrace i váha. Na druhé straně docházelo naopak k vypařování fluida, přinášejícímu celkové zředění. Tato dvojí forma přeměny látek měla vyrovnávat rozdílné světové zatížení, k němuž došlo současně s předchozími změnami. Po vyrovnání přecházel kutálivý pohyb v pravidelné otáčení kolem vlastní osy a klidnou rotaci kolem mateřského slunce. K pravidelné rotaci docházelo současně s vyrovnáním zatížení obou pólů. Nové podmínky přinášely pronikání světla praslunce i jeho tepla rovnoměrně do celého světového tělesa.

Tak došlo opět ke vzniku obrovského množství nových mikroskopických organismů i rostlinných druhů. Základní životní typy v této etapě představují světelné organismy, galvanické organismy, buněčné rostliny i buněčné organismy živočišné.

Mnoho mikrokosmických organismů se spojilo a v příznivých vnějších podmínkách vytvářelo celky - **organické kolonie**. Aglomerací četných galvanických organismů teplem roztažených, tedy zvětšených buňkách, započal proces, který se stal podkladem života velkých **obojživelníků**. Z vaječné aglomerace v jednom fluidním pouzdru nebo jedné buňce byly v příznivých podmínkách vytvořeny nejprve podvojně orgány a v průběhu dalšího vývoje organismy větší. Velcí „**obojživelníci**“ s měkkým průhledným tělem žili ve vodnatém kmenu fluida a vstřebávali jeho zahuštěnou substanci - „**potěr**“.

Předcházející etapa vývoje způsobila, že v chladných životních prostorech ztuhly živočišné organismy v jakési **buněčné krystaly** a ty s přicházejícím oteplením opět pomalu oživaly. Působením chladu se koncentrovala činnost životních buněk do nitra, v teplých oblastech se naopak buňky rozpínaly a jejich životní aktivita se přibližovala povrchu světů. Fluidické rostliny zakořeněné v materiálním kmenu fluida ztuhly působením předcházejícího chladu v obrovské krystaly, jakési ledovce.

Střed světa - „**žloutek**“ - zůstával stále v neproměnném stavu. Při obnovení pravidelné rotace se stal jakýmsi zprostředkovatelem mezi chladnějšími a teplejšími oblastmi. V horké oblasti vyrůstal z mateřského kmene život srovnatelný s tropickým rostlinným životem obrovských rozměrů. Současně s tím se vyvíjely z vaječných aglomerátů obrovští „**býložravci**“ - buněční obři. Tyto formy vymíraly s nástupem chladnějšího období.

Původně odvrácená strana, ztuhlá v krystalizační formy, se vlivem slunečního záření probouzela k aktivitě. Vytvářejí se zde aglomerace mikrokosmických organismů, představující zárodky vodních živočichů kladoucích vejce - „**ryby**“. Působením pravidelné rotace došlo k spojení horkého fluida s fluidem chladným a ke vzniku jakýchsi „**usazenin**“ kolem „žloutkového“ jádra. Vzniklý pás připomíná první náznaky planetární kůry. Touto počáteční jemnou pórovitou buněčnou tkání se uvedená fluida prosakovala a vypařovala. Vyzařování mateřského slunce, prasu světla a životního světla tuto činnost vyrovnávalo vytvořením atmosféry.

V materiálním kmenu v horkém světovém pásmu, kde vyrůstaly obrovské rostlinné exempláře, docházelo k neustálému vypařování, vzněcování atmosféry a spalování, přičemž vznikala uhlík. Vrstvením zuhelnatělých rostlinných obrů v materiálním kmenu se vytvářela pravěká uhelná ložiska.

Toto spalování si nelze představovat jako plápolající oheň. Jedná se o tak zvané atmosférické spalování, vznětlivost vzduchu, která vedla k zuhelnatění rostlin i jejich konzumentů býložravců v teplých uhelných pánvích. Uhelne vrstvy ležely lehce jedna přes druhou a pomalu byly vnějším tlakem stlačovány do středu materiálního kmene. Cirkulace atmosféry také vyvolávala rotaci atomů uhlíku, které padaly jako hustý déšť přes všechny světadíly. Uhlík byl absorbován vodnatým kmenem v oteplovající se chladné světové oblasti. Zuhelnatělé rostliny vtlačené do materiálního kmene v teplé světové části vytvářely v důsledku ochlazení uhelná ložiska. Ztvrdlé buněčné krystaly, nacházející se v chladné světové části, při oteplování změkly a to umožnilo atomům uhlíku, aby v těchto krystalech vyvolaly rostlinný růst a vývoj.

Vodnatý kmen v teplejších oblastech připomínal svým charakterem hustou polévku. V chladných oblastech byl čistý, profiltrován mrazem a krystalizací. Prouděním a zemským ohybem se smíchaly obě vodnaté substance v jeden celek, čímž rozmnožovaly své zárodky. V této etapě světy procházely neustálými změnami: Vznikala teplá uhelná ložiska, oteplením měkly buněčné krystaly, docházelo k mísení látek, přenášení semen, rozmnožování vaječných zárodků ve vodnatém kmenu, proudění vzduchu i fluida. Toto vše se odehrávalo ve středu světa, v jeho mateřské - „chemické kuchyni“.

(12)

Pokračování šestého světového stupně

V průběhu mnoha tisíciletí působením evolučních a sedimentačních sil došlo k vytvoření světů, které lze označit jako polomateriální. Pokusíme se přiblížit rozdíl mezi jejich podstatou a podstatou dnešního projeveného světa. V minulé kapitole jsme hovořili o teplých uhelných pánvích, v nichž docházelo k ochlazování. Ztuhlé, teplem změkklé krystaly byly oplodněny atomovým uhlíkovým deštěm a cirkulací vzduchu rozšiřovanými životními zárodky. V teplých uhelných pánvích se líhly vlivem příznivých vnějších podmínek létající poloptáci a poločervi. Z nesčetných malých kokonů se proklubali motýli, z větších zárodečných obalů vycházeli sametoví, jemní, ptáci bez tvrdého zobáku a drápů. Tyto obranné orgány nebyly v polomateriálních světech nutné.

Klidným, stejnoměrným vývojem při zachování konstantní rotace, přecházely světy z šestého do sedmého vývojového stupně. Vzniklé světy dosáhly v této etapě určitého stupně organizace a přípravy fluida, což umožnilo probuzení protikladných sil z jejich letargického stavu. Těžká fluida tísnící ducha byla vyměšováním uvolněna, jejich tlak zeslaben a protikladné síly, původci chaosu a boje, se probudily z ustrnulého stavu do prostoru naplněného klidem, pořádkem, teplem a světlem. Chaos byl nahrazen novým stavem nádherného tvoření.

Organická činnost životního principu sjednotila protikladné síly se zákonem a pokračovala v tvoření vyšších organismů: rozličných druhů ptáků, obojživelníků, vodních zvířat, stromů a rostlin, které rostly na krystaly vytvořených horách. Vodnatý kmen se vyčistil a materiální kmen sedimentací zpevnil. Při popisu těchto proměn je neustále nutné mít na paměti, že se jedná o jevy polomateriální, probíhající v jemné „látce“ hýřící všemi barvami.

V této etapě si měly protikladné síly vzpomenout na obdivuhodnou existenci Tvůrce, uznat obětavou lásku svých bratrů, mesiášů, projevit lítost a poslušnost vůči věčným zákonům Tvůrce. Ve veškerém dění se projevovala činnost nejvyšší inteligence jako nabídka smíru, pomoci a lásky. Mesiáši vstupovali do nově stvořených světů, poučovali a vedli protikladné síly k poznání minulých omylů pomocí lásky a vysvětlení duchovních principů. Fluidální očištění protikladných sil mělo vycházet z jejich vlastní svobodné vůle. Harmonie projevující se v přírodě měla být následována i smířením protikladných sil na základě lítosti, poslušnosti, pokory i přijutím nejvyšší vůle. Fluidní zhuštění zahalující ducha protikladných bytostí, takzvaný perisprit, již nemělo být dále zahušťováno, nýbrž přijetím zákonité vývojové rotace mělo dojít k jeho pročištění. Trojice duch, síla, hmota se v těchto bytostech projevovala jako duch, „nervy“ a fluidum. Duch je ústřední oživujícím motorem, nervy představují pohyblivou sílu a fluidum je „hmotou“, ve které se oživený pohyb projevuje. A tak nervy a fluidum slouží k vyjádření individuality ducha.

Mesiáši se projevovali duchem, přitažlivou silou a magnetismem. Jejich světlé postavy lze zobrazit uzavřenými, na základně stojícími trojúhelníky. I protikladné síly jsou zobrazeny trojúhelníky, ovšem zhroucenými, se zhuštěným perispitem.

Mesiáši k sobě během své činnosti přitahovali i hrubá fluida. Po návratu do prasluncí (jejich mateřského prostoru) se tato fluida rozpadla a oni se nacházeli opět zahalení svým původním paramagnetismem.

Protikladné síly nemohly stoupat výš bez změny inteligence a postrádaly moc vládnout vyšším zduchovnělým fluidům. Duch na určitém stupni může oživit a přivést do pohybu pouze jemu rovnocenné fluidum nebo fluidum nižšího charakteru, nikdy však fluidum stupně vyššího. V tomto smyslu prováděné pokusy protikladnými silami s duchovní silou byly jednou z příčin jejich pádu. Protikladné síly byly probuzeny ze své strnulosti v polomateriálním světě. Ve svém trojúhelníkovitém okruhu oživily kolem sebe buněčné fluidum, jehož pohyblivost řídily vlastní vůlí „nervovou silou“. Čistá příroda a duchovní zákony nahradily protikladným silám jejich strulé fluidum oživeným a pohyblivým fluidem (perispitem).

V této etapě, jak již bylo uvedeno, bylo úkolem protikladu navrátit se k přijetí prvotní zákonitosti a k dodržování správné vývojové rotace na základě vlastní vůle. Použití vlastní vůle je však možné pouze v případě svobody. Proto byla dána protikladným silám volnost, jíž mohly rozvíjet svoji inteligenci a samostatně rozhodovat. Příklad a poučení přinášeli mesiáši, kteří přicházeli ze světelných světů. Nejprve přitom museli svá lehká fluidní těla částečně zhmotnit, což byla velká oběť, aby mohli být protikladnými silami vnímány. Velikost oběti byla výrazem lásky a pomoci mesiášů svým nevědomým bratrům. Jejich cílem bylo přivést protikladné síly k poznání nesmírné Božské milosti, která měla přivést každou duchovní bytost na správnou cestu.

(13)

Sedmý světový stupeň

Sledujeme události popsané ve 4. a 12. kapitole. Nyní zavládla ve světě harmonie. Protikladné síly jsou ovládány přírodním zákonem, nepůsobí chaos, dodržují správnou vývojovou rotaci i duchovní zákonitosti. Příroda je obrazem harmonického celku. Rozhodujícím prvkem, jak již bylo uvedeno, bylo probuzení inteligentních protikladných sil. Harmonické prostředí na ně mělo také harmonicky působit, Božská milost působit smířlivě a láska mesiášů probouzet pocity vzájemné úcty a lásky. Veškeré dění bylo zaměřeno k tomu, aby protikladné síly respektovaly duchovní zákonitost, tvořily jednotu a harmonii s ostatními

TAJEMSTVÍ KOSMU

duchovními bytostmi i nejvyšším Tvůrcem. K tomu však nedošlo. Některé z protikladných bytostí přijaly pokání. Jiní, umínění, pyšní a plní hněvu pokračovaly v odporu. Tím posilovaly ve svém fluidu elektrické odpudivé síly, které využívaly všude, kde jen to bylo možné. Přitahovaly zhmotňující se fluida a využívali je v protizákonných činnostech. Vedly vědomý boj proti Bohu a mesiášům se snahou získat nadvládu a vytvořit říši Belzebuba jako protějšek říše Boží.

Bůh, jehož vlastností je neproměnná láska, nezničil své stvoření, padlé prvorozence a nezničil svá znovu provinilá stvoření ani nyní při jejich druhém pádu. Podřídil je však působení přírodního zákona řídícího světy, který je vyřadil z okruhu své působnosti. Protikladné síly projevovaly svou nepřipravenost k pokání vzpourou proti platným zákonům. Jejich perisprit je obklopoval pruhem odpudivé síly a elektrického fluida vedoucího k vlastnímu zhmotňování i zhmotňování buněčných organismů. Zhmotňování se šířilo pomocí elektrického přenosu mezi buněčnými organismy, přecházelo i do atmosféry, čímž v ještě teplých „uhelných“ ložiskách a krystalech docházelo k zanícení a „vulkanickým explozím“. Na základě působnosti přírodního zákona, pravidelné zákonité rotace a magneticko elektrického vývoje byly vyloučeny protikladné síly a zhmotnělé elektrické fluidum ve formě ohnivých obručí na povrch světů. Ohnivé pásy se však neztratily ve vesmíru. Jeho fluidum našlo oporu v nesmrtelné duchovní podstatě protikladných sil a v jeho mateřských světech, na kterých zůstaly vlivem zákona přitažlivosti vázány. Vyloučené protikladné síly byly fluidálně rozděleny na „molekuly“, které rotovaly kolem svých mateřských světů.

Tento druhý vývojový zlom, druhý pád, byl dvakrát větší než pád první. Představoval pád ducha, síly i fluida. Při prvním pádu ztratily protikladné síly vědomí sebe sama. Při druhém si je však udržely. První pád měl za následek chaos a zmatení sil. Druhý vyloučil protikladné síly ve formě ohnivých pásů a tím umožnil návrat dřívější harmonie a klidu. Existující světy vytvořily mateřská slunce sluneční světy druhého řádu. Vyloučené ohnivé pásy rotovaly kolem nich jako světové zárodky.

Protikladné bytosti, které se s pokorou připravily k návratu, zůstaly pak ve sluncích druhého řádu. Obstály v boji a dosáhly očistění. Postoupily o stupeň výš ve svém poznání i v připravenosti dodržovat duchovní zákony. S lítostí si uvědomily nesmírnou hodnotu ztracené jednoty. Lítost i poznání umožnily pokání, které vedlo zpět k původnímu sjednocení. Pročištěné fluidum jim bylo navraceno jako perisprit představující pomoc k návratu. Na základě toho došlo k obratu mnoha dalších jedinců.

Druhý zlom byl ve vývoji mnohem důležitější než zlom první, na základě zachovaného vědomí protikladných sil i jejich tiskané inteligence. Tak vznikli duchovní jedinci, kteří se na Zemi označují jako démoni. Tak jako mesiáši byli dokonalí v plnění duchovních zákonitostí dobra a lásky, byli démoni dokonalí v projevu zla a ve vlastnostech opačných ctnostem. Chtěli svrhnout, ovládnout a přelstít duchovní zákony. Jako bariéra proti nim však stála neproměnlivost Boží, Jeho zákonů a mesiáši, nedotknutelní ve své čistotě. Protikladné síly nemohly nyní latentně spočívat v přírodě a nechat se unášet jejími Zákonitostmi. Ve své činnosti byly spoutány a duchovně přemoženy. Bůh připravoval smiřující článek mezi protikladnými silami a přírodním zákonem, z něhož mělo vyjít volné, inteligentní, smiřující fluidum, odpovídající fluidu mesiášů.

KNIHA DRUHÁ

(14)

Pokračující tvoření

Dvojitému pádu odpovídá nutnost dvojitého smíření. Ohnivé kruhy protikladných sil, odtržené sluncím druhého řádu, se nacházely po svém pádu v „molekulárním“ stavu a otáčely se kolem svých mateřských světů. Při třetím stupni zhmotnění přijímaly prasevětlo ze sluncí pouze v jeho zhmotnělé podobě odpovídající jejich vlastní struktuře. Protikladné síly byly proti přírodnímu zákonu bezmocné a musely se podříditi jeho tvůrčímu působení.

Vývojové ohnivé pásy byly podřízeny stejným zákonům i vývojovým stupňům jako dřívější embryonální světy, jenomže na mnohem hmotnější úrovni. Z molekulárního stavu se vyvíjely embryonální zárodky nových světů. Tyto zárodky byly na základě působení elektrické síly spirálovitým pohybem uvolněny z ohnivých pásů a vytvářely vyvíjející se satelity. Se svým mateřským světem zůstávaly stále v planetárním vztahu a přijímaly světlo sluncí druhého řádu.

Světelné zárodky embrya se nevyvíjely ve stejném tempu. Vlivem rotačního tlaku projevovaly různě odstupňované kruhové a spirálovité tvary. Některé se otáčely rychle ve své „vaječné formě“, jiné rotovaly s elektrickým světelným prstencem, další se jakoby kutálely, zatím co mnohé jiné již postoupily z přechodné fáze a dosáhly zákonité rotace. Původní molekuly změněné na zárodky byly na základě spirálovitého pohybu vyloučeny. Přijímaly tvar vejce, v další fázi pak komety, jednoduše „kutálejícího“ se světa a nakonec v zákonitě rotujícího slunce. Na nich vlivem protikladných sil docházelo k „vulkanické činnosti“ a tak byly vyvrhovány další ohnivé pásy. Ty podléhaly stejným zákonům i vývoji a vytvořily satelity zákonitě rotujících sluncí. První vzniklé světy z ohnivých pásů nazýváme slunci třetího řádu a jejich podstata bude později vysvětlena. Otvírá se před námi obraz nekonečného života a stále pokračující tvorby světů Univerza. Jeden následuje druhý a všechny společně sledují vývojovou spirálu.

Neustálé vyřazování a vylučování ohnivých pásů nastalo následkem horečné aktivity protikladných sil, které ve své nerozumnosti chtěly přestoupit platnost zákonů i hranic Univerza. Kde jen to bylo možné, vzdorovaly a zadržovaly vývojové síly elektrickými a „vulkanickými“ explozemi, čímž docházelo k nárazům, brždění sil a přechodu roztříštěných světů do atomárního stavu.

Ale nic nemělo být ztraceno a zničeno, neboť přírodní zákon působil nepřetržitě. Z atomů naplněných kosmickým životem a rotujících kolem světů se vytvářely postupně nové aglomeráty, další světy, planety, satelity. Vývoj pokročil od původního nepohyblivého prasevětla přes prasevětlo, slunce druhého řádu (na nichž došlo ke zlomu) a slunce třetího řádu (kde dochází k vytváření planetárního života, vývoji planet, které opět vytvářejí vlastní satelity). Mezi tím vším se ve slunečních systémech sluncí třetího řádu pohybovaly rotující elektrické vločky - světové zárodečné atomy.

V této etapě vývoje lze ve vesmíru sledovat **různé druhy rotačního pohybu:**

1. velká jednoduchá rotace kolem prasevětla - slunce prvního řádu

2. rotace sluncí druhého řádu kolem vlastní osy i oběh kolem sluncí prvního řádu (s rotací kolem prasevětla se jedná o trojitou rotaci)

3. rotace sluncí třetího řádu s otáčkami kolem vlastní osy, kolem sluncí druhého řádu a s nimi kolem prasevětla

4. rotace odpadlých článků sluncí třetího řádu kolem své osy, kolem mateřských světů a s nimi kolem sluncí vyšších řádů, prasevta.

Při tomto dělení rotačních pohybů je nutno uvést, že **s počtem rotací ROSTE vzdálenost od prasevta a tedy Boha.**

Druhý vývojový zlom nepřinesl chaos a zničení, nýbrž postupující zhmotňování a množení. Nad vším zůstával velký Tvůrce a Jeho zákonitosti, jako vůdčí, tvůrčí a směřující faktor.

Protikladné síly volily vždy nejhmotnější fluida. Oblasti čistšího fluida v ohnivých pásích byly zatvrzelými protikladnými bytostmi opouštěny. Méně zavilí jedinci protikladných sil naopak tyto prostory obývali.

Vliv protikladných sil se projevoval i ve vývoji životních forem. Tak se díky jejich fluidickému působení ve světech nejhrubšího zhmotnění tvořily například formy odpovídající známým jedovatým rostlinám a zdivočelým zvířecím druhům. Embryonální vývoj světů z ohnivých pásů probíhal zákonitě tak jako vývoj sluncí druhého řádu. Od začátku byla však výchozí fluidní substance hustší, buněčné organismy větší a světelné organismy hmotnější. Původní jednota zůstávala zachována, množství forem však bylo různé. Ve světech tvořených z ohnivých pásů byly všechny zárodečné atomy hmotnější. Postupně zhmotňování postihlo i projevy jako popsaný uhlíkový déšť, tání krystalů, záplavy i další jevy. Rozdíly mezi chladem a horkem narůstaly a jejich vzájemné vyrovnání bylo vlivem překážek vytvářených protikladnými silami stále obtížnější.

Velká rozdílnost forem se projevovala v evoluci zvířat. Smyslnost rozvíjená protikladnými silami přecházela i na oživené živočišné organismy. Protikladné síly vykazovaly inteligenci a využívaly svého vědomí k dosažení svého cíle - tvořit samy ze sebe a rozmnožovat. Ale ve světech těchto sil (které lze nazývat podsvětím), jež náležely ke sluncím třetího řádu, zůstaly osamoceny. Ve vzpomínkách na vystoupení z duálového celku podléhaly protikladné síly smyslovým pocitům (degeneraci lásky duálů), jimiž chtěly docílit spojení perispritu, umožňujících samostatné tvoření. S pomocí perispritu a nervových fluid vytvářely protikladné síly ve svých obalech smyslné formy. Jelikož však k tomuto fluidu neexistoval duchovní princip, zůstávaly protikladné síly neuspokojeny.

Životní princip prostupující všechny světy oživoval svým působením i fluida tohoto druhu a docházelo tak k vývoji smyslností naplněných zvířecích forem. Expanzivní smyslnost a množení naplňovala všechny molekuly i buněčné organismy fluida tvořeného protikladnými silami. Tak došlo postupně k oplozování cestou tělesného kontaktu i k rození živých mláďat.

Vzájemný fluidický kontakt protikladných sil v jejich perispritu nevytvářel nový život, nýbrž pouze nové vývojové změny. Z tohoto kontaktu se vyvíjela elektrická molekulárně a buněčně oživená bílkovina, vedoucí ke změnám mikrokosmického života. Ten vytvářel větší organismy - mechanicky žijící zvířecí jedince. Zvířata se rozmnožovala na základě smyslnosti a tvořila různé nové druhy. Jejich formy a vlastnosti v sobě chovaly určité aspekty svých tvůrců - protikladných sil. Tím lze vysvětlit četná mytologická zobrazení, pocházející ze staré řecké epochy a představující např. různé kreatury. Ze stejného pramene také vycházejí kořeny pověstí o zlém duchu, v protikladu k duchu dobra.

Protikladné síly však nebyly spokojeny s oživením a vývojem výplodů vlastního perispritu ani s výsledky aglomerace mikrokosmického života. Vřely hněvem nad vlastní nemohoucností, která nedovolila tvořit duchovní inteligenci. Stvořená zvířata ze smyslného fluida byla divoká, nezkrotná a zlá. Zrcadlila vlastnosti protikladných sil, které se je snažily pronásledovat a zničit.

Porovnáme-li životní prostředí mezi slunci druhého a třetího řádu, můžeme dojít k následujícím závěrům: Slunce druhého řádu - krásná flóra, ptáci, měkká voňavá ložiska a průzračné vodnaté nádrže krystalické čistoty - životní prostředí litujících kajících.

Slunce třetího řádu - materializovaný smyslný život (v planetárním systému těchto sluncí ještě zhmotněnější). Jedovatá flóra, tvrdá ložiska, zkalené vodnaté nádrže, smyslností naplněné zvířecí formy - životní prostředí protikladných sil odmítajících lítost a pokání. Život na sluncích třetího řádu se vyznačoval menší smyslností a stupněm zhmotnění než život na jejich planetách (přijímajících světlo, výživu a teplo mateřských sluncí třetího řádu). Satelity obývali jedinci protikladných sil, kteří sami smyslnost vyvíjeli. Obyvatelé sluncí třetího řádu byli na úrovni ducha, síly i hmoty méně zasažení smyslností.

K vývojovým proměnám druhů docházelo nejprve aglomerací vaječných zárodků. Pozdější rození živých mláďat vycházelo ze zhmotnělého fluida a duchovní smyslnosti. Ve vesmíru tak na jedné straně existoval nádherný duchovní život a na druhé svět dominující smyslnosti a snahy po množení. Hluboká propast mezi těmito dvěma světy měla být odstraněna novým směřujícím článkem.

(15)

Protikladné bytosti

Životní princip působil jako univerzální oživující síla na všech úrovních stvoření. Jedná se o tvůrčí Božskou sílu oplodňující a oživující matku přírodu. Jeho působení ve zhmotnělých světech (podsvětí) mělo vyvolat smíření protikladných sil s duchovním zákonem. I když sám oživoval kající smyslné formy, nebyl touto smyslností dotčen. Postupně se jeho působení zrcadlí v instinktivním, duševním, ale stále ještě mechanickém životě oživených forem.

Postupně oživoval životní princip v existujících individualitách stále více duševní princip.

V minulé i předminulé kapitole byly uvedeny planety, satelity a atomy kroužící systematicky kolem svých mateřských světů (sluncí třetího řádu). Jaký obraz poskytuje život na těchto planetách a satelitech ?

Zdejší protikladné síly nazýváme démony. Jsou opakem čistých duchovních bytostí, mesiášů. Démoni chtěli samostatně tvořit. Z jejich zhmotnělého organicky smyslného fluida oživeného životním principem se rodila živá mláďata. Fluidum ve své organické buněčné struktuře prostoupené smyslností vytvářelo také embryonální smyslné organismy. Tato fluidální embryonální evoluce vycházela z perispritu - nervové struktury démonů a byla oživena působením životního principu. Tělo tvořící látkové substance a obsahující zvířecí vlastnosti vycházelo z démonů. Z živě narozených mláďat vyrůstaly divoké, nespoutané a pustošící zvířecí druhy. Jejich organický život představoval ztělesnění vlastností démonů. Ti se cítili nesmrtelnými a hledali uspokojení svých protizákonných smyslných pocitů v hmotných kontaktech a ve zhmotňování svého perispritu.

Slunce třetího řádu působila svým světlem i přitažlivou silou na okolní planety. I ona byla oživena silami protikladu. V těchto světech (sluncích třetího řádu) však nežily bytosti označované jako démoni, nýbrž protikladné síly, které dosáhly nižšího degeneračního stupně a působily tak ve slabším protikladném fluidu.

Čistý magnetismus se nacházel pouze v původním prasevle a ve sluncích prvního řádu. Již na základě prvního zlomu došlo k přeměně magnetismu v elektrickou sílu, která získávala TAJEMSTVÍ KOSMU

neustále na převaze odklonem od zákonité vývojové linie. S projevem elektřiny a magnetismu docházelo také k projevům odpudivých a přitažlivých sil. Z jejich společného působení vzniká elektromagnetická síla, jejímž charakteristickým znakem je polarita, jež vládne ve formách narůstajícího zhmotnění od sluncí druhého řádu až do nízkých zhmotněných světů (podsvětí). Zde působí hlavně síla elektromagnetická, jejíž elektrická složka se projevuje intenzivněji.

Elektromagnetická síla se projevovala i v rosolovitém, buňkami vázaném fluidu démonů. Stoupajícím zhmotňováním perispritu v bílkovinné substanci nabývaly na intenzitě projevy elektrické, v buňkách pak magnetické. Elektromagnetický „rosol“ prostupoval jako zpevňující substance nejen perisprit, ale i půdu, rostliny a všechny živé organismy. Zpevňoval rostlinná vlákna, nervy a buňky, stejně jako nervový systém zvířat. Vystupoval ze země a vytvářel elektromagnetický „obal“, v němž docházelo k elektrickým světelným i éterickým jevům. Tisíciletí probíhalo vyspívání inteligentních a smyslných protikladných bytostí na planetách a satelitech sluncí třetího řádu. Protikladní jedinci, kteří nastoupili s lítostí a pokorou cestu návratu k Bohu, dosáhli v běhu tisíciletí své dřívější jistoty a vrátili se na základě respektování duchovních zákonů opět ke svým duálům ve sluncích prvního řádu. Plnili potom menší misionářské úkoly.

Tvoření démonů vyústilo ve smyslnost přírody, která se projevila ve zrodu živých mláďat. Démoni se stali zástupci všeho materiálního, odpudivého a protizákonného, Bůh, věčný princip lásky, však není schopen ztracení.

(16)

Embryonální duchovní bytosti

Mezi démony a mesiáši se otvírala obrovská, ničím nepřeklenutá, propast. Přesto však vhodný smiřující článek existoval a doprovázel i předchozí etapy stvoření. Čekal pouze na probuzení k aktivnímu vědomí. Smiřující činnost musela působit trojnásobně - na úrovni inteligence, síly a hmoty, jako duchovní, sebe sama si vědomá možnost smíření. Tento element musel vycházet z Boha, z Jeho duchovního principu i oduševněle vyvinutého životního principu.

Z uvedených principů, spojených jediným fluidem, vyšší jednotka nazývaná embryonální duchovní bytost. V minulé kapitole bylo řečeno, že životní princip oživující různé organismy se vyvíjel k instinktivnímu duševnímu projevu i schopnosti mechanicky sledovat dané zákonitosti. Tímto procesem uvědomování stoupal potenciál životního principu a postupně se přibližoval principu duchovnímu. Spojení s duchovním principem znamenalo dosažení kulminačního bodu a zrodu embryonálních duchovních bytostí neboli smiřujícího článku mezi mesiáši a silami protikladu. Životní princip byl po dosažení svého nejvyššího potenciálu postupně přitahován z podsvětí do sluncí druhého řádu a odtud do prasluncí až k původnímu prasluncí, kde došlo k spojení s Božským principem a k nové formě stvoření, jako kdysi u prvorozců. Z něho vycházela nová forma existence - milióny embryonálních duchovních bytostí, jenž přijaly zákonitý směr vývoje, moudrost i příslušnou formu. Pod vedením mesiáše se měly v oblasti prasluncí vyvinout k dokonalému projevu duálu. K dosažení určeného cíle obdržely tři duchovní atributy: **Inteligenci, duálovou lásku a svobodnou vůli.**

Ze stavu embryonálního byly tyto bytosti probuzeny v prasluncích k uvědomělému životu duálů, kteří se však ještě nacházeli v periodě „dětství“. V průběhu jejich vývoje byly tvořivým pohybem a spolupracujícími mesiáši vedeny do oblastí sluncí druhého řádu - tak zvaných rájů. Tyto světy odpovídaly svojí fluidickou strukturou stavu vzniklých embryonálních bytostí.

Rýsují se zde tedy i fáze vývoje:

1. Po spojení životního principu s prasevřtem došlo působením vibrace a asimilace ke zradě embryonálních duchovních bytostí.

2. Tyto bytosti přešly do oblasti prasluncí, kde byly duchovně vzdělávány, jako duálové.

3 . Z prasluncí byly mesiáši odvedeny do rájů, kde v plné mladistvé síle vyvinutých duálů měly začít svoji samostatnou tvořivou činnost. Byly vybaveny inteligencí, svobodnou vůlí a láskou. Jejich perispit harmonizoval se stavem rajsých prostorů, v nichž žily.

Embryonální bytosti nebyly zrozeny v přímé blízkosti Stvořitele tak jako prvorození, neboť protikladné síly dosáhly mezitím svého plného rozvoje i znetvoření, měly se stát embryonální duchovní bytosti směřujícím elementem a pomocným článkem k překlenutí propasti mezi protikladem a čistými duchovními jedinci. Embryonální duchovní bytosti vyšly ze životního principu, který již prošel všemi přírodními vývojovými fázemi růstu protikladu, epochami smíření, působení v souladu s vývojem i proti němu. Prvorození byli naproti tomu dětmi nejčistšího světla - podobní Bohu. Embryonální bytosti byly podobné mesiášům, jejich cílem byla dokonalost. Podléhaly stejnému zákonu duálů, obdržely stejné duchovní vzdělání a byly obdařeny stejnými duchovními dary jako mesiáši. Odlišovaly se svým duševním založením a jakostí fluida. Vnější forma a vzdělání embryonálních duchovních bytostí odpovídaly platnému zákonu sluncí prvního řádu. Prvorození odpovídali zákonu prasevřta.

Embryonální bytosti byly probuzeny k životu s vědomím existence protikladných sil, jejichž pokušení měly odolat. Jinými slovy řečeno procitly k životu jako obyvatelé rajsých oblastí, s vědomím určitých hranic - s vědomím určitého zákazu.

K jejich probuzení (vtělení) došlo ve sluncích druhého řádu působením přírodního zákona evoluce, vycházejícího z neproměnného Boha. Mesiáši zprostředkovali jejich vtělení do rajsých světů.

Tuto skutečnost můžeme porovnat s výroky Mojžíše: Adam byl probuzen - Bůh mu vdechl život. Jeho tělo bylo stvořeno z hlíny. Ano, duchovní bytosti byly duchovně probuzeny Bohem a obdržely fluidální obaly, těla, odpovídající světovému fluidu.

Adam je obrazem duálu. Eva vyšla z jeho nitra. To znamená, že tvořila s Adamem duální jednotku. Vyšla z něho, ale zůstávala s ním spojena. Duálové, ve fluidické formě dva jedinci, mají společné kořeny. Tuto zákonitost je možno zobrazit trojúhelníkem, jenž zůstává pomocí spojující základny celkem a zlomem se rozpadá ve dvě jednotky. Dvě ramena trojúhelníků vlevo a vpravo představují duchovní bytosti a základna spalující fluidní pásmo duálové lásky. Přetržením tohoto pásma jsou duálové rozděleni.

Embryonální duchovní bytosti si byly vědomy existence protikladných sil i jejich svodů, symbolicky znázorněných stromem pokušení. Napravení prvorození k nim pak přicházeli jako duchovní strážní andělé neboli pomocníci. V oblasti sluncí druhého řádu - domovu embryonálních bytostí - nerostly jedovaté rostliny a nežila zlá, zdivočelá zvířata. Po celý čas zde vládlo jaro. Neexistovala smrt ani hřích. Cesta k dokonalosti byla stále otevřena.

Embryonální duchovní jedinci žili dle duchovních zákonů jako duální jednotky disponující vlastní inteligencí, duálovou láskou a svobodnou vůlí. Uprostřed nádherné idylické přírody mohli pozorovat působení protikladných sil v podsvětí neboli zakázané ovoce. Stejně tak

mohli pozorovat činnost mesiášů ve vyšších světech. Shora přicházelo světlo, život, duchovní růst a zdola pokušení. To je obraz článku, který měl překonat uvedenou propast - volné individuální bytosti, schopné pokroku a vzdělávání, nalézající se mezi mesiáši a silami protikladu. Jsou doprovázeny duchovními průvodci (strážnými anděly) a vědomy si působení sil protikladu.

(17)

Třetí vývojový zlom

Embryonální duchovní bytosti dospívaly bez prohřešků z doby dětství do zralé mladosti. Jejich duch se vyvíjel, dodržoval zákonitý směr vývoje a šel k nádherným vývojovým stupňům. Zároveň se mu otvíral pohled do vyšších světů i podsvětí, jež měly svým působením smířit.

Embryonální duchovní bytosti stály ve vesmíru mezi Bohem a silami protikladu, s nitrem naplněným láskou duálů. Jako duchovní bytosti, sjednocené a zahalené jedním fluidem, v objetí duchovní lásky, měly být rodiči a lépe řečeno dárci fluidní pomoci nově zrozeným embryonálním bytostem. S pomocí tvůrčí síly to představovalo jejich hlavní poslání. Ale vliv sil protikladu je neumožnil uskutečnit. Zrod čistých embryonálních bytostí naplnil démony zuřivosti. Poznali bezmocnost svého spiknutí proti přírodnímu zákonu a nemožnost vlastního dokonalého tvoření. Zrození nových duchovních bytostí je zahanbovalo a vzbuzovalo v nich nejhlubší závist, neboť jim byl zřejmý rozdíl mezi vlastním znetvořením a dokonalými formami čistých duchů. Vládnoucí přírodní zákon a čistá fluida stály nad nimi jako nepřemožitelná zábrana při snaze vniknout do prostoru sluncí druhého řádu. Proto zvolili cestu podvodné inteligence, licoměrnosti a smyslnosti, všeho, co by jim pomohlo vzbudit zvědavost a dychtivost embryonálních bytostí po ochutnání předkládaných svodů. Démoni si byli vědomi toho, že jsou nově stvořenými mladými bytostmi pozorováni. Proto předváděli až k hranicím podsvětí působivé hry elektrických ohňostrojů a barevných efektů. Tato činnost budila v embryonálních bytostech zvědavost a touhu po poznání zakázané oblasti. Ve středu elektrického světla se nacházeli démoni jako oživující princip těchto jevů, které formou explozí a otřesů naplňovaly prostor podsvětí. Obrazy protikladných bytostí démonů s jejich fosforeskujícím elektrickým perispritem byly embryonálním bytostem něčím zcela neznámým. Mnohé z nich sice odmítly tyto páchnoucí, nepříjemné, odporné formy, přivinuly se o to těsněji ke svým duchovním průvodům a všemi silami podporovaly jednotu svých světů. Jiné embryonální bytosti, ovládané nezkrotnou zvědavostí, našly zalíbení v těchto svodech. Vzpíraly se proti tvořivé zákonité síle a přešly ze svých životních prostorů do prostorů podsvětních, k silám protikladu. Tento čin způsobil třetí pád, pád ze sluncí druhého řádu. Probíhal na úrovni duchovní, silové i fluidní.

Věrné duální bytosti zůstaly v oblasti svého ráje. Provinilci byli po vytvoření ohnivých pásů rotačně odvrženi a ztratili svoji dualitu. Démoni vyvinuli z jejich perispritu smyslná vzrušení. Přijímající část duálů okusila nejprve toto zakázané ovoce v nezduchovnělém doteku s jedinci protikladných sil. Tento dotek působil na duály jako ničící úder blesku, který přecházel i na druhou, dávající duálovou část. Následovalo rozdělení duálů na dvě smyslné, nejednotné duchovní bytosti. Tak jako se přeměnil magnetismus v elektřinu, došlo i zde k přeměně čistého fluidního perispritu v hustý perisprit smyslový. Se smyslností přijaly embryonální bytosti od protikladu i pýchu. Chtěly samostatným tvořením a plozením předstihnout Boha.

V této fázi došlo k **rozdělení padlých bytostí na dvě části:**

1. Hluboko padlá živočišně - smyslná embrya.

2. Níže pokleslá smyslná embrya, vylekaná následkem duálového rozdělení, odpoutaná od první skupiny. Ta se vymanila z jejich elektrického fluida a mechanicky, bez vůle, omámená a polekaná se podřizovala působení zákonité síly.

Oddělením embryonálních bytostí došlo k vylučování ducha, síly i hmoty z ohnivých pásů a tím ke čtvrtému slunečnímu tvoření, podobnému tvorbě sluncí třetího řádu. Atomární částice, vyřazené při tvoření sluncí čtvrtého řádu z ohnivých pásů, propadaly hlouběji do prostoru podsvětí s jeho smyslným duchovním principem a způsobovaly kolize a roztržštěnost.

Vznikem sluncí čtvrtého řádu došlo k vyrovnání a k vyplnění prostoru. Atomární kolize v podsvětí však způsobily roztržštěnost a přeplnění.

Pád embryonálních duchovních bytostí měl trojí charakter. Podoben prvnímu zlomu přinesl chaotické otřesy, ale pouze v oblasti podsvětí. Světové atomy, planety i satelity narážely během vytváření mateřských světů (sluncí čtvrtého řádu) na vylučované částice v otřesných srážkách. Uprostřed těchto kolizí ustrnuli omámení, hluboko pokleslí smyslní jedinci. Démoni bezmocní vůči Božským zákonům byli zmítáni sem tam vlivem uvolněných sil. Odstranění chaosu v podsvětí, jenž nastal přeplněním, zhmotňováním, pádem duchovních jedinců a vznikem ohnivých pásů, nastalo teprve při vytvoření sluncí pátého řádu.

V tomto stavu lze sledovat slunce čtvrtého řádu, obíhající kolem sluncí třetího řádu. Slunce čtvrtého řádu, obklopená molekulami a atomy, začala vytvářet vlastní solární systémy, až kolem nich začala rotovat slunce řádu pátého. Provinilé bytosti, které dříve obývaly slunce třetího řádu, se nacházely mezi smyslnými a polosmyslnými, pyšnými a neposlušnými duchovními bytostmi. Nadále nebyl žádný rozdíl mezi padlými prvorození a padlými embryonálními jedinci. S výjimkou démonů je všechny označujeme jako padlé duchovní bytosti.

Slunce třetího řádu byla obývána kajícími duchovními bytostmi, tvořícími jejich solární duchovní sílu. Ta přitahovala duchovně i fluidně provinilé, rozdělené a smyslné embryonální bytosti. Smyslní jedinci, kteří však nepropadli pýše, se sami vzájemně přitahovali a přešli z oblasti hluboko pokleslých a pýchou zaslepených bytostí do sféry sluncí čtvrtého řádu.

Hluboce provinilé bytosti se nacházely omráčené v kolizním chaosu protikladných sil, v omámení podobném smrti. Méně zatížení provinilci ve sluncích čtvrtého řádu byli spoutáni stavem podobným polospánku. Ve sféře sluncí třetího řádu se nalézali polekaní, litující a kající jedinci. Příčinou uvedeného duchovního pádu byla nezdravá zvědavost a neposlušnost duchovních zákonů. Proto nastala duchovní degenerace, odpor k zákonitým silám, zhmotnění těl a nakonec rozdělení duálů.

Ano, těmito padlými duchovními bytostmi jsou lidé. Všichni by si tedy měli uvědomit trojnásobnou Boží milost. Trojnásobnou možnost smíření. Uvědomit si velikost a lásku svého Tvůrce.

Připomeňme si líčení prvotního hříchu ve Starém zákoně. Ten říká, že skoro každý obyvatel planety Země si přináší s sebou při svém zrození dědičný hřích. Genesis v Mojžíšově podání však nemůže být vědecky ani teologicky správná, pokud se omezuje pouze na planetu Zemi. Jedná se totiž více méně o symbolickou projekci univerzálního dění.

(17-1)

Dny stvoření

První den.

„Na počátku stvořil Bůh nebe a zemi. Země byla pustá a prázdná a nad propastnou tůňí byla tma. Ale nad vodami se vznášel Duch Boží. I řekl Bůh; Budiž světlo ! A bylo světlo. Bůh viděl, že světlo je dobré a oddělil je od tmy. Světlo Bůh nazval dnem a tmou nocí. Byl večer a bylo jitro dne prvního.“ V těchto slovech máme hledat symbolické probuzení Univerza. Nesmíme se přitom nechat zmást použitou terminologií, ale vnímat ducha slov.

Bůh, nebe a pustá země, neboli temná tůň, představují Boha, Jeho prasevětlo a mrtvou hmotu. Bůh pravil: „Budiž světlo !“ a Univerzum bylo oživeno. Z prasevětla vzniklo životní světlo, z noci vznikl den. „Ale nad vodami se vznášel Duch Boží“ - to znamená, že Bůh je prasevětlem. Mojžíš říká správně, že Boží slova „Budiž světlo !“ se projevují rozdělením v následující dvojnosti: Noc a den, mrtvá hmota a probuzený oživený vesmír, prasevětlo a životní světlo.

Druhý den.

„I řekl Bůh: Bud klenba uprostřed vod a odděluj vody od vod. Učinil klenbu a oddělil vody pod klenbou od vod nad klenbou. A stalo se tak. Klenbu Bůh nazval nebem.“

Nebeská klenba symbolizuje prasevětlo, vody jsou oživeným vesmírem a zahaleným prasevětlem. Zde je symbolicky zobrazeno tvoření fluidních kapek - zárodků života. Pád mesiášů lze hledat ve slovech: „... a oddělil vody pod klenbou od vod nad klenbou.“ Oddělil síly protikladu od vod nad klenbou, od zákona, od neprovinilých mesiášů.

Třetí den.

„I řekl Bůh: Nahromadte se vody pod nebem na jedno místo a ukaž se souš !“

Tak je symbolicky vyjádřena tvorba prasluncí, Třetí den je dnem vývoje sluncí, vylučování fluidických substancí, ochlazování. Mojžíš neuvádí výslovně pád mesiášů. Později však hovoří o pokušitelích a démonech, jako realitě tehdejšího života.

Čtvrtý den.

„I řekl Bůh: Bulte světla na nebeské klenbě, aby oddělovala den od noci. Budou na znamení dnů, týdnů a let. Ta světla ať jsou na nebeské klenbě, aby svítla nad zemí.“

Tato slova popisují pravidelnou rotaci sluncí. A právě ona, obsažená v první knize Mojžíšově, vedla k mnoha chybným závěrům. Protože se světy nevyvíjely ve stejném tempu ani časovém měřítku, existovala v této vývojové periodě velká a malá světla. Jejich velikost odpovídala současnému vývojovému stavu příslušných světů.

Pátý den.

„Hemžete se vody živočišnou havětí a létavci, létejte nad zemí pod nebeskou klenbou.“ „I stvořil Bůh veliké netvory a rozmanité druhy všeliké podoby živočichů, jimiž se zahemžily vody.“

Bůh stvořil vodní zvířata, velké obojživelníky, býložravce a ptáky, jak již bylo popsáno.

Šestý den.

„I řekl Bůh: Učiňme člověka, aby byl naším obrazem a podle naší podoby.“

Bůh stvořil žijící zvířata a člověka, což vyjadřuje pokračující činnost životního principu, pokračující evoluci, která zahrnuje i stvoření embryonálních bytostí. Bylo řečeno, že Bůh stvořil člověka z hroudě země a vdechl mu životní sílu.

Stvoření Evy z Adamova těla je symbolickým obrazem duality. Dlouhý Adamův spánek před stvořením Evy byl procesem představujícím vroucí duální spojení. Adamovo probuzení a vnímání jeho průvodkyně je probuzením duálního vědomí, vědomí dvou v jednom.

Můžeme tedy říci, že Mojžíšova Genesis je jen náznakem tvoření, sahajícího až k pádu embryonálních bytostí. Její slova jsou pravěkou pravdou, Božskou inspirací, vyjadřující symbolicky skutečné dění.

Bůh varoval embryonální bytosti před „stromem poznání“, před silami protikladu, které viděly v podsvětí. Současně slyšely hlas cherubínů a archanděla, kteří je varovali před blízkostí sil protikladu, přinášejícími duchovní omráčení, přinášejícími smrt a převtělování. Obklopeny rájem a přírodním zákonem neměly embryonální bytosti přestoupit dané meze.

Nejprve se provinila přijímající část duálu tím, že doteky perispritu se silami protikladu ochutnala zakázané ovoce. Tyto doteky přenesla na dávající část, čímž ona rovněž přijala elektrický podíl protikladných sil. To způsobilo rozštěpení duálu, jako následek změny perispritu a vyvolalo vývoj smyslnosti.

Adam a Eva poznali stud, protože smyslné formy jim přinesly vědomí nahoty. Snažili se ji zakrýt hmotnějšími fluidy. To je symbolicky vyjádřeno zakrýváním tělesných orgánů fíkovým listem. Jak píše Bible, Adam a Eva byli vyhnáni z ráje andělem. Čisté duchovní bytosti se koncentrovaly ve sluncích druhého řádu a vylučovaly vše, co odporovalo zákonu. Zatracení hada, odsouzení Adama a Evy, představuje hlubokou alegorickou pravdu. Had zde symbolizuje demony, kteří pádem embryí nesmírně zatížili své svědomí. Od tohoto okamžiku byli vypuzeni do nejspodnějších materiálních světů.

(18)

Trojí rozuzlení chaosu

Trojitě padlé duchovní bytosti (neposlušnost, pýcha, smyslnost), byly také trojitě rozděleny - v oblasti ducha, síly i hmoty. Neposlušnost provinilých jedinců zavinila roztržení duálu ve sluncích druhého řádu. Kolem nich rotovaly zprvu odvržené pásy ve formě ohnivých prstenců. Působením duchovního principu a rotace se z molekulárních prstenců uvolnily solární zárodky nových sluncí nižšího řádu.

Část provinilých jedinců, kteří byli z prostoru svých sluncí vyloučeni a nyní se zdržovali v okruhu sluncí třetího řádu, byli polekáni a cítili velkou lítost nad svým proviněním. Jejich fluidní struktura odpovídala slunce třetího řádu. Ta je přijala ve svých prostorech, a tím došlo k expanzi, ke zvýšení jejich sluneční energie i přitažlivé síly. Rozvojem sil a fluidního magnetismu vtahováním hodnotnějšího magneticko - elektrického fluida i méně smyslných duchovních bytostí z ohnivých pásů třetích sluncí, přešly tyto bytosti do slunečních elementů. Jak již bylo uvedeno, vylučování takových solárních zárodků bylo počáteční vývojovou fází nových sluncí čtvrtého řádu, jenž rotovala kolem sluncí řádu třetího.

Vývoj solárních elementů procházel postupně všemi vývojovými stupni v podobě atomů, zárodků, ledovců, komet, kutálejících se a otáčejících světů po různě formovaných elipsách. Mnoho miliónů let probíhal vznik sluncí čtvrtého řádu. Slunce třetího řádu přitahovala solární elementy ohnivých pásů, které se ve spirálovitém pohybu vyvíjely pomocí rotační síly od rozptýlených atomů až k menším sluncím čtvrtého řádu. Během tohoto vývoje setrvaly smyslné duchovní bytosti jako smyslně duchovní princip ve **stavu polospánku - ochrnutí**.

Vytvořením sluncí čtvrtého řádu došlo k dalšímu dělení. Smyslné a pyšné duchovní bytosti klesly hlouběji do planetárních elips, jimž vtiskly molekulární a atomární charakter. Při setkání s planetami podsvětí došlo k ničivým kolizím. I toto dění však probíhalo v souladu s určitými zákony. Lze je nazvat jako přírodně - zákonitý chaos, přirozený následek pádu, vylučování protikladného ducha, protikladné síly i hmoty. Pád je způsoben tíhou a svým charakterem působí směrem dolů. Zduchovnění má naopak charakter vzestupu.

Následkem smyslnosti a provinění došlo k roztržitésti. Smyslní a pyšní jedinci se nacházeli ochromeni v zajetí svých prohřešků. Démoni byli spoutáni neschopností a malomocností vůči věčnému zákonu. Slunce čtvrtého řádu začala působit přitažlivou silou na chaos podsvětí a tím se solární zárodky a elementy atomizovaných fluid podsvětí znovu sjednocovaly v nové solární stvoření, v systémy sluncí pátého řádu. Stejným způsobem došlo později k vytvoření sluncí řádu šestého.

Slunce šestého řádu jsou nejmenší a nehmotnější ze všech materiálních slunečních světů, obklopených tvořícím se planetárním systémem sedmých slunečních elementů. Mezi tisíci slunci šestého řádu se nachází i slunce tvořící střed této sluneční soustavy a mezi milióny solárních zárodků i planeta Země.

Smyslný duchovní princip, jeho síla i hmota, vykazuje během vývoje mnoho „odstínů“ a dosahuje různých stupňů vedoucích spirálově až k vytváření sluncí. V jednotlivých vývojových fázích se nalézají atomy, zárodky, „vaječné“ světy, kutálející a otáčející se světy, vyvíjející se jako budoucí slunce. Po dosažení slunečního stupně odvrhnou ohnivé pásy a vytvoří základ planetárního systému.

Vývoj miliónů světů procházel zákonitou cestou ducha, síly a hmoty cestou trojného zákona evoluce. Článek po článku byl počáteční stav proměn a podroben zákonu ducha, síly a hmoty. Bůh zůstal vysoko nad útoky protikladných sil, které se třikrát pokusily otřást „klenbou“ a třikrát byly zákonem vyřazeny.

Síly protikladu jsou pouhým zlomkem proti jednotě ducha síly a hmoty, která probíhá klidným vývojovým postupem a vylučuje vše protikladné v zákonitých evolučních proměnách.

Duchovní bytosti sluncí třetího řádu se z letargie probouzely postupně. S vracející se životní silou přicházelo vědomí provinění, ztráty ráje a tíha současné strastiplné namáhavé cesty. Světy, v nichž se nyní nacházely, byly ve srovnání s oblastí ráje svízelné a hrubé. Z okruhu sluncí pátého a šestého řádu přešly smyslné elementy s hluboko padlými jedinci do planet a satelitů. Každý sluneční systém obdržel při svém oživení a tvoření odpovídající stupnici rozličných tvarů a výrazů v oblasti ducha, síly i hmoty. Tato trojice je v mikrokosmu činná v nejmenším a v makrokosmu v největším měřítku. Dominantním faktorem zůstává duchovní princip, jako motor udržující vše živé. Neustálé proměny se staly zákonem hluboko padlých duchovních bytostí. Ustálenost a neměnnost je pak zákonitostí čistých duchovních jedinců.

(19)

Sluneční systémy nižších řádů

Proměny ducha, síly a hmoty probíhaly postupně ve stejném tempu. Duchovní změny se týkaly ducha samotného a tím i forem životního principu, pohybu, síly i hustoty hmoty. Silové proměny zahrnovaly vlastnosti duchovních bytostí, rotaci světů a ekliptiku. Proměny hmoty se vztahovaly na nervový obal, duši neboli perisprit duchovních jedinců, těla zvířat i rostlin, zahrnovali i proměny hmotnosti země a jejich látek.

V první řadě budeme pozorovat proměny ducha, síly a hmoty ve sluncích třetího řádu. Duchovní princip těchto světů byl poznamenán neposlušností, duálovou nejednotou, odpudivou silou a elektrickým zahuštěním fluida směrem k zhmotnění. Ve všech životních formách se projevovala jako jedna ze základních vlastností zvědavost, ne však smyslnost. Zvědavost měla být překonána na základě zduchovnění. Tak, jak byly rozděleny duální bytosti na část přijímající a dávající, tak bylo v těchto světech rozděleno i všechno ostatní. Zvířata, rostliny i půda. Vše bylo naplněno rozděleným - přijímajícím a dávajícím principem. I perisprity bytostí ve fluidech sluncí třetího řádu přijímaly podobné formy.

Provinilí jedinci spočívali latentně ve fluidech těchto světů. Duchovní princip přitahoval a oživoval buňky a bílkovinné organismy, jejichž vývoj umožnil ztělesnění latentních duchovních jedinců. Ti si po probuzení uvědomili své zhmotnění, právě tak jako svoji minulost a provinění. Každá vývojová etapa obsahuje cyklus proměn až k dosažení nejvyššího duchovního stupně. Bytosti probuzené z latentního spánku nastoupily ve svých světech tento cyklus zcela vědomě. Spočíval v takové výměně látek a následovné proměně těla, že z ní tyto bytosti vycházely podobně jako motýli z kukly. Provinilí jedinci, kteří tento zákonitý cyklus odmítli, byli s jejich individuálním perispitem i fluidem převedeni do nižších světů. Provinilci, kteří však cyklus podstoupili, přešli působením sjednocujícího duchovního zákona do světů vyšších.

Pohyb sluncí třetího řádu okolo centra, tvořeného prasevětlem, byl již uveden. Z toho vyplývá skutečnost, že zákonitý cyklus představoval dlouhý vývoj a dlouhý život, v němž měli duchovní jedinci dostatek času oprostít se od svých žádostí a snažit se dosáhnout opětovného spojení duálních složek. Střetávání obyvatel světů sluncí třetího řádu s vyššími duchovními bytostmi bylo bezprostřední. Tělo jim nebránilo vnímat tyto bytosti a rozumět jejich řeči. Pohled do ostatních světů však zůstával zastřen. Pokušení bylo obsazeno v obyvatelích sluncí třetího řádu samotných. Jejich cílem však byl duchovní vývoj, poznání Boha a získání původní čistoty.

Na základě stejných principů a zákonitostí, pouze v hmotnějším a smyslnějším měřítku, se vyvíjely složky duch, síla a hmota ve sluncích čtvrtého řádu. I v těchto světových strukturách

byly přítomny provinilé bytosti jako latentní smyslný princip. Po oživení sluncí čtvrtého řádu duálově rozdělenými zvířaty i rostlinami se tyto bytosti probudily ze svého spánku. Tím, že v oněch prostorách bylo vše materiálnější a organicky hrubší, přitahoval smyslný duchovní princip prostřednictvím svého perispritu hrubší organické zárodečné substance a stavební látky těl, těla byla relativně smyslnější svou formou i projevem, ale stále ještě ne na takovém stupni, jako si pozemšťané pod pojmem smyslovost představují.

K ztělesnění docházelo vždy působením zákona duchovní a perispritační přitažlivosti buněk a bílkovinných zárodečných substancí, které přijímaly působením rotace nejrůznější formy.

Tím, že se slunce čtvrtého řádu otáčela mnohonásobně, byl i jejich vývojový cyklus rychlejší. Obyvatelé těchto sluncí neznali pozemskou smrt a zrození. Jejich smyslovost nebyla identická se smyslovostí pozemskou. S blížícím se koncem jednoho životního cyklu připravovala se jejich těla formou jakéhosi zakuklení na proměnu, na přechod do cyklu dalšího. V těchto světech docházelo k rozmnožování formou vaječných zárodků a procesem zakuklování. Duchovní zakuklení bylo provázeno i chemickou přeměnou těla, při němž duch odpočíval v latentním stavu. Ve svém zakuklení však byl schopen vnímat impulsy ze svého okolí. To představovalo tvrdou zkoušku i vysoký stupeň utrpení pro zakuklené bytosti.

Setkání s vyššími duchovními bytostmi se uskutečňovalo nepřímo, stykem s vyslanými zástupci vyšších světů, prohlubováním duchovní lásky, zdokonalováním ctností, duchovního citění a vnímání. Těmito projevy vybavené bytosti stoupaly ve svém duchovním vývoji a byly schopné působit jako zprostředkovatelé mezi vyšším duchovním světem a obyvateli slunce čtvrtého řádu. Rozvinutí uvedených vlastností, stejné jako odklon od smyslnosti, představovaly prvořadý cíl a smysl ztělesnění v těchto světech.

Bytosti dychtící po duchovním růstu měly rozvíjet svoji inteligenci, moudrost a lásku. Respektováním Božských zákonitostí a tím i správného vývojového směru, dosahovaly duchovního vzestupu i vyšších vývojových sfér.

Bytosti překračující Božské zákonitosti byly fluidicky a duchovně jako nejednotný element převedeny zákonem vylučování do světů nižších.

Ve sluncích pátého řádu docházelo ke tvoření pomoci ducha, síly a hmoty, vyloučených ze sluncí třetího a čtvrtého řádu. Trojnásobný pád, vedoucí k životu v této sféře, byl charakterizován neposlušností, pýchou a smyslností. I zde docházelo k vylučování slunečních zárodků, k rotaci, odstředivé i dostředivé síle a tím i dalšímu vývoji. Slunce pátého řádu byla přechodnými světy mezi smyslnými slunci šestého řádu a polosmyslnými slunci řádu čtvrtého a představovala smiřující faktor. Na nich docházelo ke změnám od duchovních ke zvířecím životním projevům. Od vaječného rození k rození živých mláďat, od zakuklení k bolestné smrti, od probouzení ze za kuklení k bolestnému porodu. Obyvateli těchto světů byly bytosti, jejichž substanční podstata vykazovala přechod mezi smyslnou a duchovní formou. Jejich poloduchovní a polosmyslná struktura byla tvořena také polohmotnými a polosmyslnými orgány. Pyšní, smyslní jedinci chtěli jako již před nimi démoni, sami tvořit, k čemuž používali fluidické duchovně nervové substance svého perispritu. Tím vznikly smyslové orgány, postupně vytvářející těla. Vzájemnými doteky perispritu docházelo k sebezhmotňování, ke vzniku smyslového organického těla. Tyto bytosti upadly do spánku podobného smrti, z něhož byly rotačním pohybem probuzeny ve zhmotnělém těle. Smyslní jedinci tedy představovali aktivní a pohyblivý životní princip ve ztělesněných formách.

Méně provinilé bytosti si byly svého ztělesnění vědomy, ostatní, vinou svého zatížení, žily zcela mechanicky, nevědomy si změny sebe samých. Přitahovaly zhuštěná buněčné organicky oživená fluida, čímž docházelo s pomocí tvůrčí rotace k dalším smyslným organickým ztělesněním.

Úkolem obyvatel sluncí pátého řádu byla zákonitá změna degenerovaných duchovních darů, jejich inteligence, moudrostí a lásky. Byli o jeden stupeň blíže věčnému zákonu než bytosti vyřazené do sluncí šestého řádu, neboli lidé. Postupným ztělesněním došlo i k rozvětvení duchovního a smyslného faktoru nejen u obyvatel sluncí pátého řádu, nýbrž i k rozvětvení rostlinných a živočišných druhů. Četné biologické druhy tvořily přechod mezi rostlinami a zvířaty, mezi rybami a plazy, mezi plazy a ptáky, přechod mezi čtvernožci a dvojnožci, přechod od létání k chůzi. Světy sluncí pátého řádu byly naplněny také přechodným vrstvením minerálních ložisek a jejich vodnaté pánve byly naplněny životními zárodky nejrozličnějších druhů. Tento všeobecný přechodný život byl důkazem uzavírajícího se spirálovitého pohybu na nejrozličnějších stupních.

Mnohonásobný rotační pohyb sluncí pátého řádu vyvolával rychlý životní cyklus, látkovou výměnu i evoluční změny. Vyšší duchovní bytosti, které za zvláštních obtížných podmínek mohly jen krátce tyto světy navštívit, přinášely obyvatelům duchovní nauky a poznání vedoucí k duchovnímu růstu. Jejich dary však jen těžko pronikaly ke zdejšímu obyvatelstvu. Bolest, utrpení a životní svízele jich samotných i zvířat neustále totiž narůstaly.

Inteligence, moudrost, vědomí Boha i vlastního duchovního provinění, byly u obyvatel sluncí pátého řádu vyvinuty jen zpočátku. Působení jejich ducha bylo bržděno tlakem hmotných orgánů. Stav, ve kterém žily, by se pozemskými pojmy označil jako somnambulní. Přechodný stav mezi duchovním a hmotným cítěním přinášel pro jejich individualitu velké utrpení. Obyvatelé sluncí pátého řádu chtěli docílit ve svém životě smyslové omámení a nebo duchovní povznesení. Existence mezi těmito dvěma alternativami byla nejtěžší zkouškou jejich pyšného vědomí. Cítili se ve svém vývojovém stupni pokročilejší, neboť vnímali kolem sebe vyšší, jim nedosažitelné duchovní bytosti. Vnímali však také i tlak bytostí na nižších vývojových stupních, k nimž pociťovali tělesný i duševní odpor. Pokorné snášení tohoto dvojitého trýznivého stavu představovalo jejich formu pokání. Smyslnost a sebepřeceňování je vrhaly po smrti do ještě nižších světů. Smrt zde znamenala latentní stav ducha, který v těchto světech získával znovu své sebevědomí ve formě člověka.

(20)

Sluneční systémy šestého řádu

Slunce šestého řádu představují nejmenší, nehmotnější a nejhustší slunce. Jejich rotace je v poměru k ostatním kosmickým sluncím mnohonásobná. I ona jsou živiteli vlastních slunečních systémů.

Mezi slunci šestého řádu se nachází i **Slunce této sluneční soustavy**, které má mnoho „slunečních sourozenců“ vykazujících stejnou rotaci i stupeň zhuštění. Tito „sourozenci“ dokumentují všechny vývojové stupně - atomy, zárodečné embryonální a vaječné stupně vývoje, formy komet, kutálející a otáčející se světy na různých vývojových stupních. K příbuzným tohoto slunce patří i systémy nacházející se v přechodném stadiu. Lidskými pojmy řečeno, toto Slunce má rozvětvené příbuzenstvo všech stupňů a má i své děti, nacházející se v různých vývojových fázích.

I tento sluneční systém představuje opakování makrokosmických světů v malém měřítku. Pozorujeme-li celou soustavu slunečních systémů různých řádů, můžeme si uvědomit i lidskou malost vůči Univerzu. Malost člověka, který se domnívá, že je pánem všeho. Proto je nutné otevřít oči a snažit se o pochopení pravdy, aby byl člověk schopen uchopit konec vlákna, který jej povede pomocí principů ducha zákonitým životním cyklem.

Bůh, prasevětlo i duchovní síla pronikají všechny světy ve všech fázích zhmotnění. Bohatství sil a forem slunečních světů šestého řádu pochází z vyšších sluncí, která v procesu svého vývoje odvrhovala ohnivé pásy, čímž zamezila molekulárnímu zárodečnému přeplnění vlastních systémů a okruhů. Stejná zákonitost se uplatňovala i ve sluncích šestého řádu. Byly zde koncentrovány bytosti různého stupně provinění i různé čistoty magnetismu, projevovala se zde různá přitažlivá síla a různá teplota. Nejprve se vytvořila slunce a po poslední pročišťovací fázi, představující odhození dalších ohnivých pásů, se postupně vytvářely i příslušné sluneční systémy.

Smyslné a pyšné duchovní bytosti se probudily uprostřed hmoty, v níž během jejího vývoje latentně odpočívaly. Probudily se s vlastní tělesnou strukturou, materiálními organismy umožňujícími život v prostorách sluncí šestého řádu. Jejich těla vykazovala nejvyšší stupeň materializace ze všech až dosud známých ztělesnění. Tyto organismy lze označit jako polozvířecí, neboť byly charakteristické duchovní degenerací, velkou intenzitou pudů a touhou po pohlavním uspokojení. Teprve po dlouhých očistných periodách a nesčetných evolučních proměnách přijímala tato těla lidskou podobu.

Ve všech světech je vývoj organismů podřízen stejným zákonům. Nejprve vznikají hromadná ztělesnění duchovních jedinců, jako následek jejich pádu, v daných hmotných strukturách neboli organismech. Později dochází k samostatnému individuálnímu množení. Materiální ztělesnění zcela odpovídalo přírodě sluncí šestého řádu, jejichž vývoj byl čistě materiální již od samého počátku. Hluboko pokleslí jedinci, vybavení materiálními a rodičími orgány, přejímali od nich působením dědičného zákona organické a hrubé hmotné formy. Duchovní individualita jim však byla zachována. Vytvářeli tak přechod mezi zvířecím a lidským organismem, a proto byli označováni jako **zvířecí člověk**.

U obyvatel sluncí šestého řádu docházelo postupně k pročišťování a růstu duchovního potenciálu. Na všech planetách bez výjimky musely však projít prvním ztělesněním ve formě zvířecího člověka. Ztratily tím vzpomínky na předchozí život, vědomí své minulosti. Prožívaly bolestné zrody, smrtelnou agónii a duchovní omáčení před každým novým ztělesněním. Životní cyklus bytostí sluncí šestého řádu byl krátký, ale často se opakoval. Permanentně se opakující vtělení způsobila, že duch dosáhl určitého stupně inteligence, moudrosti i dobré vůle. Duálové rozdělení je v těchto světových úrovních úplné, ale dualita (zákonem dané duchovní spojení se svým druhým já) zůstává zachována. Po mnoha reinkarnacích, po dosažení vyššího vývojového duchovního stupně, dojde opět ke spojení duálů, k duchovní lásce.

Oslepeny pýchou a omámeny smyslností ztratily ztělesněné duchovní bytosti sluncí šestého řádu vědomí Boha. Jeho obraz si potom tvořily „k obrazu svému“. Spojení obyvatel sluncí šestého řádu s vyšším duchovním světem nebylo zcela přerušeno zásluhou mesiášů, kteří přicházeli na krátkou dobu a v dlouhých časových odstupech (vzhledem k formám a způsobu života to nebylo jinak možné). Vedli nevědomé bytosti k duchovnímu poznání s pomocí méně provinilých jedinců, kteří v slunečních systémech šestého řádu procházeli posledním očistným pokáním, jehož součástí byl i podíl na misionářské činnosti. Styk s vyššími duchovními bytostmi se uskutečňoval po jejich přechodném zhmotnění a nebo prostřednictvím médií. Bytosti z oblastí sluncí čtvrtého a pátého řádu byly hromadně inkarnovány na sluncích řádu šestého, kde se staly nositeli kulturních a morálních hodnot a živým příkladem pro níže vyvinuté obyvatele těchto světů. Ve stejné fázi vývoje se nachází také současná planeta Země.

Popsanou cestou bylo dosaženo posledního spirálního okruhu sestupu do hmoty. Nyní může následovat pouze pohyb vzhůru, zpět k výchozímu bodu. Svým původem a podstatou je zvířecí člověk duchovní bytostí, k jejíž degeneraci došlo v důsledku vlastního provinění. To

mu umožňuje, díky duchovnímu zákonu, dosáhnout opět svého původního stavu. Duchovní podstata tak pomáhá zvířecímu člověku najít cestu duchovního vývoje ve snaze vrátit se do původních životních prostorů, tak zvaných rájů. Tato možnost by bez zárodku duchovní individuality neexistovala a následoval by pouze nepřetržitý sestup.

(21)

Životní princip jako oživující síla

Embryonální bytosti, stvořené a k životu probuzené v rajských světech, byly rozděleny na provinilé a neprovinilé jedince. První z nich byli z rajských světů vypuzeni do ohnivých pásů. Postupně se vytvářely sluneční systémy třetího, čtvrtého, pátého a šestého řádu. Současně však probíhal i pohyb sjednocující, vnitřní spirální pohyb, směřující zpět k výchozímu bodu.

Cesta životního principu od prasevřtla až ke stvoření hmotné planety Země prochází nesmírně dlouhými epochami vývoje síly a hmoty. Každý prášek ve vzduchu, každé zrníčko Země, vše je součástí úžasného, pulsujícího živého celku. Životní princip představuje všudypřítomnou a vše oživující jednotu. Na své cestě sestupu ve vnějším spirálním okruhu oživuje různé formy života odlišných vývojových cyklů. Oživuje současně principy přijímající i dávající. Čím intenzivnější je taková činnost životního principu, tím více roste jeho vědomí a síla. Výměnou látek a vlastností s padlými bytostmi získává na schopnostech projevu a dokáže vytvořit směřující článek pro padlé duchovní bytosti.

Smyslní a pyšní provinilci chtěli tvořit sami. Výsledkem jejich činnosti byla zhmotnění fluidických forem, které životní princip, tak jako všechny ostatní látky, organicky oživil. Oživením smyslných fluid protikladných sil se projevil životní princip ve smyslných organismech různých forem. Také padlé bytosti byly v této organické životní formě ztělesněny. Svoji látkou přitahovaly životní princip k sobě, čímž dosáhly instinktu, neboť jejich degenerovaná vůle byla ochromena. Oživujícím a duchovním principem, vzájemnou látkovou výměnou i výměnou vlastností vznikly dva životní projevy, spojené přechodnou formou, živočišně smyslný a smyslně lidský život.

Třetím pádem duchovních bytostí a následujícím zhmotněním získal životní princip vlastnosti protikladných sil. Oživil smyslně látky, dosahující až k nejnižšímu zvířecímu stupni. Přitahováním protikladných vlastností docházelo pak k vývoji nových ras a plemen. Životní princip sám nebyl ani činný ve smyslu protikladných sil, ani zlý.

Živočišně smyslné vlastnosti vyplývaly pouze z pádu provinilých bytostí. Smyslná zvířata a plemena vznikala oživením zhmotněných fluidických forem, v nichž živočišně smyslné vlastnosti byly latentně uloženy. Život zvířecího člověka a později plně vyvinutého člověka v organickém ztělesnění vychází z výměny látkové a z výměny vlastností protikladných sil s životním principem. Při vývojovém duchovním poklesu životní princip oživuje a zhušťuje. Při stoupajícím vývoji oživuje a zduchovňuje. Na cestě vzestupu získává tento princip oživováním fluid na síle a vědomí, až dosáhne jako pročištěný duševní princip splnutí s Božským prasevřtlem a oživuje pak vesmír ve formě embryonálních jedinců.

Ani jediný atom, jediná rostlina, zvíře nebo člověk, ať je sebemenší, nejsou nikdy ve vesmíru ztraceny. I ten nejmenší pohyb je součástí mohutného životního principu, jenž se stává během svého vývoje duševním principem a po sjednocení s prasevřtlem se vrací jako individuální stvoření s oživující silou zpět do vesmíru.

Země jako mikrokosmos

Země je malým atomem velkého celku. Ztělesnění duchovního principu na Zemi započalo zrozením zvířecího člověka a představuje jednu z nejnižších vývojových fází Univerza. Lidské ztělesnění dosahuje v takzvaných civilizovaných zemích svého kulminačního bodu v organické dokonalosti a vzdělávání, i když i zde je možno pozorovat projevy surovosti, smyslnosti, neboli pocity, jež lze označit jako zvířecí. Výraz zvířecí je více méně nesprávný pojem, vycházející z lidské nevědomosti a hmotného otupění duchovních schopností. Zvířata, představující původně čistý životní princip, získala svoji smyslnost na základě pádu duchovních bytostí. Tyto bytosti, dnešní lidé, však nazývají své největší chyby chybami zvířecími. Ve skutečnosti je tomu právě naopak. Porovnání člověka se zvířetem nelze provádět z povrchního hlediska. Jedná se především o vnitřní podobnost, podobnost vlastností a sklonů. Zvíře vyšších ras nabízí často více lásky, disciplíny a pozitivních pocitů směrem k člověku, než zdivočelý člověk, který se k ostatním chová jistě hůř, než toto zvíře.

Je také třeba připomenout, že člověk není vzdělanou opicí. Opice představuje zvíře oživené zcela jiným principem, než oživuje člověka. Zvíře, zrozené jako smyslný hmotný živočich, následkem pádu duchovních bytostí, prezentuje čistý zvířecí princip. Zvířecí člověk je svým původem bytost duchovní. Po svém pádu pak oživená bytost smyslná, která i však i nadále zachovává svoji duchovní podstatu. Vlastnosti zvířat jsou projevem degenerace provinilých duchovních bytostí a jejich aktivity, z níž vycházely organické formy, oživované životním principem. Velké množství různorodých vlastností se projevuje v různosti druhů a ras. To je opět potvrzením, že všechno zvířecí a hmotné vzniklo následkem duchovní degenerace, pádu a zhmotnění provinilých duchovních bytostí.

Pozorujeme-li nejkulturnější a nejdivočejší národy na zemi a různě etnické skupiny se všemi projevy jejich individuality, například stagnující Číňany, staré Řeky, Egyptany, zjistíme nevelké odlišnosti. Počátek odlišnosti lze odvodit od roztržitého a rozvětveného duchovního pádu provinilých bytostí. Bez znalosti duchovního původu národů si nelze jejich rozdílnost vysvětlit. Nejmnocnějším evolučním elementem je správně pochopený pojem Boha a vědomí nutnosti osobního duchovního růstu, zároveň s vědomím nesmrtnosti. Jak to vypadá s plněním tohoto odkazu na zemi ?

V uplynulých stoletích vycházel jeden lidský kmen ve svém duchovním vývoji ze správného pojmu Boha - kmen Izraelitů, z něhož vyšel na zemi pronásledovaný syn Boží. Ve staletích uplynulých od příchodu tohoto velkého mesiáše našlo velmi málo pozemšťanů cestu k Božským myšlenkám a víru v nesmrtnost ducha. Důvodem k tomu však není nedostatek inteligence. Právě vysoce vzdělaní jedinci popírají existenci ducha a tvůrčího Božství, neboť neznají pravěký zákon věčné trojice.

Duchovní princip na zemi je potlačen na základě duchovního pádu jejích obyvatel a následného zhmotnění. Vyšší duchovní bytosti, inkarnující se na zemi v menších misionářských skupinách, buď jako projev vlastního pokání nebo snahy pomoci pozemským sourozencům, pociťují tíhu hmotného těla a jeho tlak na lidského ducha. Ten se stává otrokem tělesných orgánů a vnějších životních podmínek. Jeho svobodná vůle je z velké míry potlačována. Jestliže se inkarnuje vysoká duchovní bytost v lidském těle, musí se přizpůsobit aktivitě jeho orgánů, lidskému způsobu myšlení a vnímání. K tomu je nutný ještě další, třetí činitel - vnější vzdělání, umožňující inkarnované bytosti duchovní schopnosti a poznatky vyjádřit.

Styk s vyššími duchovními bytostmi je na zemi velmi obtížný. Duchovní úroveň národů je velmi rozdílná a celkově svědčí o nízkém duchovním stupni obyvatelstva planety Země.

Jak již bylo uvedeno, Izraelité si zachovali správný pojem Boha i víru v nesmrtelnost ducha. Od pravěku až do dnešní doby poskytují stejný vývojový obrazec. Jsou jednou z duchovních skupin, jejíž příslušníci v důsledku stejného duchovního pádu procházejí stejným pokáním.

Podobnou skupinu tvořili staří Řekové, kteří, i když obývali vyšší světy, museli projít pozemským inkarnačním cyklem. Pod vlivem vzpomínek na krásu opuštěných životních prostor zanechali na zemi důkazy své vysoké kultury a významné příklady uměleckých schopností. Vzpomínky starých Řeků na dřívější světy se odrážejí v jejich mytologii, charakterizované existencí bohů a polobohů. Vzpomínky na spojení s vyššími duchovními bytostmi je vedly ke zbožňování lidských a zlidšťování zvířecích forem. S dokončením vývojového cyklu na zemi byly ukončeny i další pozemské inkarnace Helénů. Přešli do vyššího vývojového cyklu.

Nové vývojové epochy na Zemi tvořili Římané a první křesťané. Číňané představují skupinu stagnujících jedinců, která se nezúčastní na daném vývojovém postupu a nejeví ochotu rozhodnout se k přechodu do další fáze.

Celkem lze říci, že na zemi žijí národy, jejichž duchovní vědomí se pohybuje od nejnižšího až k velmi vysokému stupni. Tvoří etnické skupiny přechodného až stagnujícího charakteru.

Člověk by se měl učit poznávat svoji planetu na níž žije, jako místo pokání, které si sám porušením Božských zákonitostí neboli svým pádem vyvolil. Jeho pozemský život je bojem proti životnímu strádání i proti sobě samému. Je oddělen od své duální bytosti, s níž bude opět spojen až po zdolání dlouhé lopotné cesty, naplněné strádáním a obětí. Zatížen duchovním prohřeškem, přichází na zem bolestnou cestou zrození a opouští ji ve smrtelné agónii. Přesto by měl získat jistotu, že země je místem jeho duchovního růstu.

(23)

Pojem Boha na Zemi

Země představuje inkarnační prostor pro duchovní jedince na materiálním vývojovém stupni, kteří se svým pádem vzdálili Bohu a zápasí s potížemi se mu opět duchovně přiblížit. V minulé kapitole bylo uvedeno, že před Kristovým příchodem se demonstrovalo správné pojetí Boha v malém kmeni Izraelitů, v malém národu mezi mnoha národy planety Země. Izraelské ideály Božství převzali postupně i křesťané a muslimové. Ostatní národy uctívaly Boha především v hmotných symbolech nebo mu přiřkly lidské vlastnosti: Bůh pomsty, Bůh války a podobně. Způsob uctívání Boha zrcadlil různé formy abstraktních představ a myšlenek. Všichni, kteří hledali jeho blízkost tímto způsobem, uctívali však místo ducha pouze projevy síly a hmoty.

Víra v živého tvůrčího Boha, která byla vědeckými hypotézami z lidského myšlení vytlačena, se pomalu ztrácí i v řadách křesťanů. Věda uznává pouze důkazy vnímatelné lidskými smysly a rozumem. Vyloučila neviditelného Boha, protože ho nikde v celém stvoření nenahmatala a neuviděla. Proto jako prvotní tvořící princip uznává pouze sílu a hmotu. Bůh však představuje hnací sílu, bez níž jsou všechny hmotné projevy mrtvým, nepohyblivým a samostatné aktivity neschopným projevem. Zůstane-li lidstvo na cestě ohraničené pouze svými smysly, pokud bude věřit jenom tomu, co vidí a co hmatá, nedosáhne cíle, neboť neviditelný duch a jeho síla oživují celou viditelnou přírodu. Jak by bylo možné smyslově vnímat ducha, když ani

TAJEMSTVÍ KOSMU

vědou popisované fyzikální síly nejsou viditelné a hmatatelné. Jsou prokazatelné pouze svým působením. Hledejme tedy Boha v trojici neměnnost, tvůrčí síla a zákon. Pak Jej lépe pochopíme.

Vzhledem k hlubokému poklesu stavu lidského ducha nelze ani Zemi chybné pojmy Božství zazlívát. Bude-li se pozemský člověk snažit o rozvoj morálních vlastností, jestliže se bude snažit získat moudrost a probudit své degenerované duchovní schopnosti, pak pozná velikost Boha, z jehož neproměnlivosti vycházejí všechny přírodní zákony i veškeré stvoření. Až k dosažení tohoto poznání neexistuje pravdivé spolehlivé vědění, nýbrž pouhé hypotézy, bez pochopení celku. Na základě všudypřítomnosti, zhuštěním svého prasu a působením své síly slyší Bůh vaše volání i prosby. Hleďte Jej a snažte se Mu přiblížit. Čím více Jej budete poznávat, tím vznešenější a větší se vám bude jevit. Váš duch plný touhy po Jeho blízkosti bude stále plamennější a opravdovější ve svých duchovních snahách. S růstem poznání pravé podstaty Boží poroste Bůh ve vás. O Jeho velikosti nemáte ani ponětí.

Pád duchovních bytostí přiblížil představu Boha smyslové lidské představě. Každý jedinec vidí Tvůrce individuálně, v závislosti na dosaženém stupni svého vývoje, své inteligence, zvycích a etice svého životního prostředí.

Mnozí se ptají: „Proč je lidská představa o Bohu zdeformována ? Je-li tak mocný, proč neučiní zázrak a neukáže člověku svou velikost a moc ?“ Deformace, nepochopení Boha člověkem v Jeho pravé podstatě, vychází ze skutečnosti, že pozemský člověk je inkarnován již před svým zrozením jako od Boha vzdálená bytost. Vyšší duchovní bytosti se inkarnují na zemi jen ve výjimečných případech a většinou proto, aby přivedly lidstvo na cestu k Bohu.

Bůh neobchází své vlastní zákony, a proto nekoná zázraky. Zázrak je slovo, vycházející z neznalosti Božích zákonitostí. Vše vzniká a děje se podle zákona a zákonitě také dosahuje svého cíle.

Kdyby se například Kristus inkarnoval na Zemi v době rozkvětu klasické řecké kultury, představoval by jeho příchod porušení časové zákonitosti. Jeho pozdější inkarnace však s ní byla v plném souladu. Běh životních zákonitostí nemůže nikdo předběhnout. Musí být zdolány stupeň po stupni a článek po článku. Proto nezůstávejte stát a pracujte každý na svém duchovním probuzení a růstu. Nastupte cestu sjednocení a poznání. Cesta je dlouhá, malomyslnost, nerozhodnost a pochybnosti jsou však překážkou a časovou ztrátou. Nezastavujte se ve svém duchovním vývoji, jenž směřuje k poznání vyšších duchovních hodnot. Tato práce se odehrává ve třech úrovních - na úrovni ducha, síly a hmoty. Ve všech je nutno intenzívně bojovat proti celkovému úpadku lidské bytosti.

Poznání Boha na Zemi se realizuje postupně, krok za krokem. Poznání na úrovni ducha se projevuje duchovním zjevením a posláním. Na úrovni síly se jeví jako síla víry a lásky. Na úrovni hmotné spočívá v hledání a získávání nových poznatků a v logickém uvažování.

Lidská inteligence nemůže jediným velkým skokem dosáhnout vyššího duchovního stupně. Člověk není schopen správně pochopit ani to minimum z duchovní vědy, které je mu známo. Popírá existenci duchovních pravd jako bajky a nebo je přizpůsobuje svému smyslovému zaměření. Je však nelogické popírat existenci určité pravdy jenom proto, že není hmatatelná a lidskému vnímání pochopitelná. Duchovní oblasti existují, i když lidstvo na svém nízkém vývojovém stupni je není schopno vnímat a věřit v jejich skutečnost. Vzhledem k nedostatečnému vnitřnímu vývoji i lidstva to dnešním lidem ani nelze zazlívát. Kdo chce tento stav překonat, musí pracovat sám na sobě, s vděčností přijímat Boží milost projevující se v poslání Ježíše Krista, v jeho nauce lásky a příkladu jeho života na zemi.

I když člověk Boha popírá, On zůstává stále s ním. To, co Mu lidé zazlívají a vytýkají, vyplývá z lidské neznalosti prazákonů ducha, síly a hmoty. Pýcha zatemnila moudrost a inteligenci padlých duchovních bytostí a přivedla je k materiálnímu hrubému ztělesnění, z něhož je pouze pokora a poznání Boha opět vyprostí.

Země představuje jeden z nejnižších duchovních vývojových cyklů Univerza a jejím typickým znakem je neznalost a popírání Božské reality. Duchovní pád spojený s pýchou zabránil lidstvu poznání lásky a existence Boha. Jak málo je těch, kteří Jej chtějí opravdově poznat.

Před příchodem Ježíše Krista bylo lidstvo zaměřeno především na smyslové a hmotné požitky. I část kmene Izraelitů, kteří přísně dodržovali Mojžíšovy zákony a nazývali sami sebe národem Božím, neuznala příslibeného mesiáše. Druhá část Izraelitů v nazaretského učitele věřila. Tak došlo k rozdělení národa na pyšné, zaslepené a zatvrzelé jedince a pokročilé, hluboce věřící duše, uznávající zduchovnělý princip křesťanství.

Vzestup duchovní úrovně planety Země lze docílit pouze individuálním zlepšením a rozvojem duchovních schopností jejich jednotlivých obyvatel. Dokonalejším poznáním zákonů Božích, uznáváním jejich existence a jejich realizací v životě.

(24)

Ztělesnění lidských bytostí

Jak již bylo uvedeno, životní cykly světů sluncí šestých řádů jsou provázeny bolestným zrozením a smrtí. Oživením zvířecí - lidských organismů na zemi byl položen základ další existenci člověka. Zvířecí lidé byli ztělesněné provinilé duchovní bytosti, žijící nyní v organismech, které se vzájemně rozmnožovaly a tvořily praformy národů a lidských ras. Tyto bytosti, otupělé smyslnými pocity, procházely vývojovou cestou a životními cykly zcela mechanicky. Jejich vůle byla změněna v pouhý instinkt. Neustálou látkovou výměnou a opětovným ztělesňováním dosáhl jejich perispit stále vyššího potenciálu, jenž umožňoval pomalé probouzení vědomí ducha. Duchovní vývoj měl vycházet z vlastní aktivity a používání svobodné vůle.

Padlé bytosti se probouzely ze svého spánku postupně podle toho, jaký byl stupeň jejich provinění. Dělo se tak v různých národech i rasách. Vše bylo řízeno na základě zákona „stejně k stejnému“, a to v úrovni ducha, síly i hmoty. Tento zákon vše oživoval a uváděl v pohyb. Životní prostor země obsahuje hlavně hrubé materiální a přechodné vývojové stupně, tedy stupně duchovních bytostí ovládaných pýchou a smyslností. Vyšší duchovní bytosti, které mají splnit ještě poslední úkoly svého pokání, se inkarnují na této Zemi jako misionáři. Přinášejí z vyšších světů tvůrčí myšlenky kulturního a technického rozvoje, rozšiřují pocity lásky a ctnosti, jichž jsou sami příkladem.

Původní ztělesnění se uskutečňovalo přitažlivostí perispitů, tedy duševní přitažlivostí a zhmotněním organického života. Ke ztělesnění na sluncích šestého řádu dochází působením stejné zákonitosti a stejných principů, jako v jiných životních prostorech, ale v odlišné formě. Fluidický obal ducha je asimilován pomocí organické bílkoviny, buněčný život, vychází z dávajícího spermatu muže a přijímající vaječné buňky ženy. Duch působí na tento proces ve smyslu oživení. Působí na zárodek lidského života, který by jinak zůstal pouze v živočišné úrovni. Zárodek oživený působením ducha se stává lidským embryem, dítětem. Během embryonálního vývoje v mateřském těle vstupuje duch stále více pomocí perispitu duše do rozumových a senzomotorických orgánů embrya, jež se vytvářejí analogicky k jeho duchovní individualitě. Lidská bytost se skládá ze tří úrovní: z úrovně ducha (oživující princip), z úrovně

síly (pohyb a duševní vnímání) a z úrovně hmoty (tělesný princip). Lékaři vycházejí z anatomické znalosti vnější struktury lidského organismu. Vnitřní duchovní podstata člověka však není smysly vnímatelná, a proto zůstává nepoznána. Hnací síla smyslové aktivity životní zákonitosti vnitřního světa se všemi duševními aspekty zůstávají pozemským badatelům nepoznané.

Charakteristickými rysy lidské bytosti je schopnost vnitřního myšlení, vnitřního pociťování a reagování na vnější impulsy. Bez těchto schopností by člověk zůstával pouze živočišným jedincem. V jaké dimenzi však probíhají naše vnitřní pocity i myšlenky? Vědecký svět je považuje za činnost smyslů a orgánů. Předpokládá, že myšlenky jsou produktem mozku a pocity vznikají v nervové soustavě člověka. Porucha nebo onemocnění nervového systému vytváří zároveň i poruchu myšlení a citění. Věda však nedokáže vysvětlit obrovské rozdíly duševních vlastností, které jsou nesrovnatelně hlubší a početnější, než fyzické rozdílnosti v orgánech jednotlivců. Nevysvětluje, proč nevládne mezi lidmi zákon rovnosti, podobně jako u zvířat, jejichž organismy vykazují mnohem větší podobnost mezi jedinci stejného druhu. Každá zvířecí rasa zachovává svůj typ a charakter, Božské dary člověku tvoří nesmírnou stupnici rozmanitých sil, schopností a forem projevů, které nelze vysvětlit pouze nepatrnými rozdíly ve struktuře orgánů nebo množstvím fosforu v mozku. Mozek není zdrojem myšlenek, ale na základě myšlení se vyvíjí, vytváří nové závity a mění svoji chemickou strukturu. Na základě působení oživující duchovní síly přecházejí postupně do vyšších vývojových stupňů. Duch mu vtiskuje svoji individualitu formou myšlenek. Je samozřejmě mnohem obtížnější zachytit a poznat projevy ducha v člověku, než fyzické projevy mozku či jiných orgánů. Duch při svém ztělesnění potřebuje prostředky, s jejichž pomocí se může projevovat. Ty nalézá v člověku jako nositeli orgánů myšlení a citění. Duchovní síla se koncentruje již v embryu, v němž vývoj těchto orgánů budoucího člověka aktivuje a řídí. Duch na nižším vývojovém stupni podmiňuje také vývoj orgánů i smyslů nižšího druhu, což se později projevuje v inteligenci a nadání zrozeného člověka. Dokonalejší duch vyvíjí také v těle dokonalejší orgány a poskytuje vyšší schopnosti.

Po normálním zrození ztrácí duch vzpomínky a vědomí svých dřívějších inkarnací a ve svém citění a myšlení se zcela ztotožňuje se smyslovou a tělesnou složkou. Jestliže člověku bude odejmuta určitá část mozku, ztratí schopnost myšlení. Ne však proto, že duch již není schopen myšlenky tvořit, nýbrž proto, že ztratil pro své vyjádření v hmotné úrovni nezbytný nástroj. Podobně je tomu například s eunuchem, jehož duch zůstává i po odstranění pohlavních orgánů nositelem smyslných pocitů, ale chybí mu možnost hmotného projevu.

Člověk, který od svého zrození neslyšel lidskou řeč, bude schopen jen nesouvislé artikulace. Podobně je tomu i s kulturou těla, výživou, s rozvojem duševního horizontu a podobně. Takoví, v lidském smyslu opoždění jedinci, jsou schopni rozvoje inteligence a vzdělání pouze do určité míry. To dokazuje, že duch, jehož schopnosti jsou nesmírně vysoké, ztrácí inkarnací v lidském těle na vlastní síle a pohyblivosti v důsledku totální závislosti na hmotných smyslech a orgánech. Proto jsou možnosti jeho působení v člověku závislé také na stupni vnějšího vzdělání. Výchovné procesy působí na smysly člověka a sjednocují se s vnitřní tvořivou silou ducha. Tento proces vytváří moudrého, přemýšlivého člověka. Lidská bytost, oživovaná vnitřní silou ducha a formovaná vnějšími kulturními vlivy, se stává takzvaným vzdělaným člověkem. Bez vnější kultury a vzdělání by byl pouze hrubým, zdivočelým a instinktem vedeným jedincem, jehož další vzdělání by bylo možné pouze do úrovně projevených duševních a rozumových schopností. Lidský organismus bez tvořivé síly ducha by byl jen mrtvým tělem, které by vnější vzdělání nepotřebovalo. Ale i organismus s poruchami mozku nebo jiných důležitých orgánů, byť duchem oživený, vykazuje snížené nebo nedostatečné schopnosti. Chybí-li působení vnějšího prostředí, chybí popudy pro mozkovou aktivitu. Tento stav se pak projeví sníženou duchovní flexibilitou, myšlenkovou nepohyblivostí degraduje člověka na tělesně instinktivní úroveň zvířete. V zhmotnělém lidském těle není duch schopen působit sám a smyslové orgány tak, aby se člověk mohl bez

pomoci vnějšího působení samostatně vyjadřovat, například psát, číst. Duch, jemuž chybí vnější síla vzdělání, může pouze registrovat pasivitu smyslových orgánů, kterou není schopen sám, bez uvedených vnějších faktorů, změnit. Pokud k takové pasivitě dochází, představuje pro většinu inkarnovaných jedinců jednu z forem pokání.

Duch obohacuje lidskou bytost nadáním, vlastnostmi, schopnostmi v oblasti vědecké či umělecké, které se projevují navenek na základě vnějších impulsů. Jestliže lidský duch dosáhl harmonie se všemi tělesnými orgány, které přispívají k duševnímu a duchovnímu rozvoji člověka, jeví se lidská bytost jako zcela normální a zdravá. Jestliže však duchovní oživující síla se může projevit jen v určitém orgánu, zůstávají ostatní neuspokojeny a dochází k disharmoniím, které se navenek projevují jako nemoci a duševní poruchy. Jestliže se duch podílí jen z poloviny na aktivitě orgánů, stává se takový člověk duchovně ochrnutým. Je-li při tom zachován životní princip, zůstává tento člověk fyzicky zdrav.

Normální člověk je duchovně a tělesně aktivní. Duševně aktivní je plně aktivní jen tělesně. Vzdálení ducha z organismu nemusí znamenat smrt, pokud tělesný aspekt zůstává v činnosti. Na začátku této kapitoly jsme uvedli, že člověk je spojením třech faktorů: Ducha (oživujícího motoru), duše (síly - pohybu), těla (hmoty). Duch a duše jsou fluidně spojeny, podílejí se již na vývoji embrya a oživují je.

Duch a tělo jsou spojeny fluidním pásmem, umožňujícím duševní život. Fluidní životní pásmo (stříbrná šňůra) je nesmírně pružné a umožňuje duchu vzdálení se od těla, duch při tom zůstává s tělem ve stálém spojení. Je-li tento stav permanentní, žije člověk pouze tělesně jako zvíře. Ožívá jen v krátkých okamžicích, kdy se duch s tělem opět spojuje. Jedná se zde o vážnou formu duševní poruchy. Pružnost fluidního životního pásma je pro lidský organismus a jeho ducha nezbytnou podmínkou existence. Pohonná síla ducha oživuje orgány, umožňuje procesy myšlení a cítění. Životní pásmo přivádí tělu potřebnou životní energii a umožňuje jeho aktivitu.

Pohybová a mentální aktivita vede k tělesné únavě. Z unaveného těla se duch stahuje. Tělo odpočívá, ale aktivita duše zůstává. Tento stav nazýváte spánkem, v němž dochází k energetickému posílení těla.

Pro ducha znamená spánek fázi uvolnění a méně omezeného pohybu. Často se stává, že dochází i během dne k uvolnění ducha od fyzického těla, s nímž je fluidním pásmem spojen. O tomto stavu budeme hovořit v příští kapitole.

Nemocnému tělu přivádí fluidické životní pásmo léčebné energie, ale i energie ničivé a pomatenost, jestliže duch odpírá spolupráci a chce se z těla, které zabraňuje jeho plnému rozpětí, uvolnit.

Přetržením životního pásma dochází k smrti, k oddělení duše a ducha od fyzického těla. Smrtí dochází k hmotným změnám, vedoucím k rozkladu fyzického těla. Duch a duše jsou však plně zachovány jako fluidní osobnost a existují dále v nadzemských prostorách, odpovídajících jejich vývojovému stupni.

Pozemská věda je schopna chemické analýzy rozkládajícího se těla, ale životní složku, která toto tělo opustila, není schopna zjistit. Ta se vymyká hmotnému nazírání a vnímání, a proto ji věda často popírá. Pokud by někdo před 300 lety popisoval telegraf či televizi, býval by poctěn přívlastkem blázen. Principy těchto vynálezů však existovaly odnepaměti, ale člověk je dříve nebyl schopen poznat. Proto i věda by měla být připravena přijímat nové poznatky z oblasti, která pro ni zatím představuje neprobádanou sféru. Základním požadavkem vědecké aktivity by měla být pokora a tolerance vůči všemu, co není na současném materiálním

stupni vývoje dosažitelné. Není možné popírat určité skutečnosti jenom proto, že pro ně nelze poskytnout důkazy na základě současného nedostatečného vybavení a schopností.

Proces smrti, spojený s přetržením životního pásma a koncentrací životní síly v oblasti ducha, představuje vývojový stupeň duchovní složky, která každým ztělesněním získává další poznatky a zkušenosti. Neposlušnost a smyslnost dovedly duchovní bytost zvanou člověk až k pádu do hrubé hmoty. Smyslnost a bolest jsou průvodci jeho zrození. Připoutanost ke smyslovým projevům je také příčinou smrtelné hrůzy, kterou člověk prožívá při přetržení životního pásma.

Duchovní bytosti obdržely při svém stvoření principy inteligence, svobodné vůle a lásky. Jejich pádem degenerovala svobodná vůle v instinkt, inteligence v nerozumnost a láska ve smyslnost. Hluboko pokleslí duchovní jedinci se probudili z omámení až po ztělesnění, po látkové proměně svých fluidních těl, ve kterých žili mechanicky jako duševní princip. Po probuzení k duchovnímu vědomí obdrželi duchovní vedení v osobě jejich duchovního vůdce, který bývá označován jako anděl strážný. Pokud byli schopni nabízenou nauku přijímat a žít podle ní, pokud akceptovali existující zákony, dosáhli brzy vyššího duchovního stupně a vytvářeli inteligentní skupiny a národy, vyznačující se rozvojem vnějšího vzdělání, kreativity a morálních hodnot. Takový stav byl však dosažitelný pouze na základě opakovaných inkarnací.

Životní forma žena a muž vznikla v důsledku duálového rozdělení. Původní duchovní zdvojení v přijímající a dávající princip, je na zemi vyjádřeno formou dvou pohlaví, z jejichž smyslového spojení vychází zrod nových jedinců. Duálové rozdělení vzniklo na základě neposlušnosti a smyslnosti duálových duchovních bytostí. Fluidní pásmo, které je dříve spojovalo, bylo roztrženo a celek byl rozdělen v přijímající a dávající duchovní formu, ztělesněnou v podobě ženy a muže.

Je-li například duch dávajícího principu inkarnován do těla principu přijímajícího, nebo opačně, dochází na lidské úrovni k různým fyzickým i psychickým abnormalitám. Tito jedinci se mohou jevit jako jacísi kříženci mezi ženou a mužem, vyznačují se duševní obojakostí a někdy i tělesnou abnormalitou. Mnohdy jsou tyto vlivy příčinou problematických těhotenství či předčasných porodů. V podstatě lze říci, že vždy představují výjimku ze zákona podobnosti.

Příbuznost duálních bytostí zůstává zachována i po jejich rozdělení. Cílem vývoje je opětne zákonité duchovní i fluidické spojení, jehož se mají snažit dosáhnout svým duchovním růstem. Hlavním pomocníkem v tomto směru jsou projevy lásky. Láska na Zemi je však především láskou smyslnou. Spojení duálů inkarnovaných na zemi v tělesném manželství představuje pro tyto bytosti mnoho bojů a mnoho vynaložené námahy. Dlouho totiž trvá, než opět dosáhnou původní čistoty vzájemných vztahů.

Životní pozemský cyklus je nepřetržitým vývojem v rámci působících přírodních zákonů. Opakované cykly vedou lidstvo k dosažení vyššího vývojového stupně. Duchovní bytost, setrvávající v harmonii s vývojovými zákony a splňující v tomto smyslu požadavky životních cyklů, postupuje rychleji v duchovním vývoji a získává větší míru volnosti. Bytosti, jejichž myšlenky, slova a činy jsou v protikladu s vývojovými zákonitostmi, klesají na nižší úroveň, a ty, které opomíjejí příležitost ke svému duchovnímu růstu, stagnují. Vývojový zákon je v podstatě milostí Stvořitele, umožňující vývoj i protikladným silám. Pro každou duchovní bytost je životní cyklus znázorněn číselným zákonem, který se stupeň po stupni projevuje vždy v trojúhelníku duch, síla, hmota. Dosažení vrcholu trojúhelníku vždy znamená dosažení jednoho vývojového stupně, po ukončeném životním cyklu.

Duchovní schopnosti lidstva

Člověk se projevuje v úrovni duchovního, duševního a smyslově hmotného života. Pokud tyto tři složky jsou ve vzájemné rovnováze, představují projev normálního, zdravého, schopného člověka. Někdy se duch na základě intenzivních duševních prožitků uvolňuje z těsného zajetí tělesného organismu a dosahuje určitého stupně volnosti. Ten se pak projevuje zvýšeným zájmem o duševně - duchovní oblast. Nadměrným uvolněním a prodloužením fluidického pásma může dojít až ke stavům, které označujeme jako hysterie či somnambulismus. Také nervové křeče mohou vznikat následkem přílišného vzdáleného ducha z tělesné úrovně.

Somnambulismus vzniká na základě natažení životního pásu. Duch je uvolněn a člověk místo schopnosti myslet a cítit v reálné dimenzi, myslí a cítí, vidí či slyší v oblastech duševně - duchovních. Kvalita těchto vjemů závisí na duchovním stupni somnambula. Taková disharmonie nebo onemocnění vyžaduje příslušnou léčbu. Ohrožuje totiž tělesný stav člověka, který často přijímá jen velmi málo potravy a tím zpětně ohrožuje i svůj duchovní vývoj. Duch v tomto případě odmítá plnění svého úkolu v hmotném těle a tím vlastně podléhá původnímu provinění protikladných sil - nerespektování zákona. Tento stav má různé podoby, jeho podstatu lidé dodnes nepochopili, a proto ani neznají účinné léčení.

Dalším zajímavým jevem je tak zvaná mediumita. Medium je schopno psát, vidět, slyšet, případně léčit pomocí impulsů, které nevycházejí z něho samého, nýbrž z cizího ducha. Předpokladem pro úspěšnou a čistou mediální činnost je harmonie a zdraví ducha, duše i těla media, působícího jako zprostředkovatel. Mediumita není dána prodloužením fluidického pásma, nýbrž pouze přidružením se cizího ducha k duchu media. Přidružený duch se projevuje skrze orgány media a vlastní duch v této době ustupuje do pozadí. Jestliže se určitá bytost, která nemá hmotné, nýbrž pouze fluidní tělo, chce projevit na lidské úrovni, používá k tomu duševní a tělesné substance člověka, media, což pro něho znamená určitá omezení. Působení cizí síly na medium lze pozorovat například ve změně výslovnosti, v používání nezvyklých výrazů, změně obsahu myšlení, citění, změně písma a podobně. Každý člověk je více nebo méně mediálně nadaný, podle toho, v jaké míře u něho dochází k náhradě vlastního ducha duchem cizím. Stupnice, popisující mediální rozdílnosti lidstva, je nesmírně široká.

U tak zvaných mechanických medií dochází k plnému nahrazení vlastního ducha, jenž zcela odstoupí a nepodílí se na myšlenkových procesech a jednání přidruženého ducha. I ve formě ústupu vlastního ducha do pozadí existuje velké množství individuálních odlišností.

Činnost některých medií vychází z vnějšího působení, činnost jiných je založena na vlastní duševní aktivitě. První skupina získává cizí dojmy a myšlenky jako vnější vlivy, druhá skupina je zaznamenává jako vnitřní duševní projevy. Jiní jedinci působí jako polomedia a přijímané duševní dojmy a pocity jsou schopni příslušnou formou i vyjádřit.

S využitím mediumity se mohou samozřejmě projevit i zlé, nízko vyvinuté duchovní bytosti. Proto mediální činnost bez patřičných znalostí, ochrany vyššího duchovního vůdce a dostatečné čistoty, není pro člověka zdaleka bez nebezpečí. Nízké duchovní bytosti mohou totiž vzbudit v mediálně nadaných jedincích psychická onemocnění nejtěžšího rázu, až tak zvané posedlosti nebo nepřičetnosti. K posedlosti může docházet i na základě karmických zákonitostí, jako k formě pokání za dřívější těžká provinění. Poznatky o karmických zákonitostech mohou lidstvu vysvětlit mnoho otázek o doposud neznámém původu řady psychických nemocí a abnormálních stavů.

Ke každému mediálnímu projevu je zapotřebí určité energie. Tu čerpá duchovní bytost z tělesné a duševní schránky media. Vyšší, skutečně čisté duchovní bytosti, nahradí v protikladu k negativním bytostem, po skončení seance médiu jeho použitou sílu. V současné době je mediální kontakt možný pouze s použitím člověka v hmotném těle. Pokud by lidé byli schopni vytvořit vhodný konglomerát životní síly a odpovídajících chemických elementů, mohly by se duchovní bytosti projevovat i touto formou. Jestliže má duch k dispozici vhodné síly a hmotu, dochází jeho působením k inteligentním projevům původně mrtvého útvaru. Potvrzením těchto slov je i člověk sám, jenž je použit jako inteligentní zprostředkovatel těchto sdělení.

Každý člověk je nositelem nejenom svých vlastních, nýbrž také cizích myšlenek a pocitů. Neboť jak už bylo řečeno, každý je do určité míry obdařen schopnostmi mediumity.

Polomediumita, nazývaná jako inspirace, vlastní některým talentovaným jedincům, čerpá například napůl dojmy z vlastního a napůl z cizího ducha. Vnější dojmy se zde spojují s dojmy duševními, které jsou jakýmsi ozvěnami hlasů duchovních bytostí. Jistě všichni znáte našeptávání pokuše nebo rezonanci hlasů vlastního svědomí. Obojí působení se projevuje prostřednictvím duševních pocitů a je předáváno duchu. Člověk je touto cestou vystaven našeptávání pro něho neviditelných duchovních bytostí, jenž často zcela nevědomě přijímá. Takové ovlivňování lidského života hraje velmi důležitou roli v celkovém vývoji. Impulsy přijímané touto cestou mohou mít charakter nejvyšší čistoty až k nejhlubšímu stupni morálního úpadku. Stejně jako u lidí totiž existují rozdílné morální hodnoty i v oblasti duchovních bytostí.

Člověk obdržel od svého Tvůrce atribut moudrosti, ale i příklad a nauku Ježíše Krista, aby byl schopen rozlišit dobro od zla, zvrhlost od zákonitých projevů.

Zvýšená mediumita některých lidí vyplývá ze stavu, který bychom mohli označit jako nervová elasticita i poddajnost. Tato schopnost, jako každá jiná lidská schopnost, se dá i vědomě rozvíjet. Rozhodující jsou charakterové vlastnosti media, jako je pokora, morální čistota a láska k bližním, snaha po sebezdokonalení i stupeň duchovního vývoje. Pro mediální činnost je obzvlášť nutně zdůraznit význam zákona „stejně ke stejnému“. Ten se odráží v osobních hodnotách media a ovlivňuje pravdivost a kvalitu duchovních sdělení.

Důležité je vědět, že žádný člověk nemusí být nikdy poslušen našeptávání negativních rad a povelů. Vlastní duch je vždy silnější než duch cizí, protože je vybaven silou vůle. Stačí pouze vnitřní odmítnutí, formulované například jednoduchými vnitřními slovy „to nechci!“

Lidem všech kulturních a sociálních kruhů se projevovaly neviditelné duchovní bytosti. Pozemští obyvatelé se liší od obyvatel nadzemských sfér jenom zhmotnělým tělem a používáním smyslových orgánů. Nikdy však nedochází k absolutnímu oddělení mezi nimi. Záleží pouze na kvalitě vědomí a morální úrovni každého člověka, jaký druh sil bude přitahovat.

(26)

Pozemský magnetismus a elektřina

To, co lidé označují jako magnetismus, je v podstatě síla elektromagnetická. Při projevech pozemského magnetismu se současně vždy ve větší nebo menší míře uplatňuje i elektrická síla. Čistý magnetismus je fluidická substance, jejíž nejvyšší potenciál se objevuje jako součást praslunečných prostorů a životních oblastí čistých duchovních bytostí. Pro lidské oko

představuje neviditelné fluidum, jenž lze rozeznat jenom na základě přitažlivé síly. Čistý magnetismus je součástí perispritu vyšších duchovních bytostí. Magnetismus na hmotné úrovni je součástí tělesných organismů, projevem, který se v důsledku své přitažlivosti a odpudivé síly projevuje jako síla elektromagnetická.

Pozornost člověka je často odváděna od podstaty věcí jejich vnějšími proměnami a rozmanitostí. Stejně tak je tomu i s magnetismem a elektřinou, které mají stejný prapůvod a svými postupnými změnami při materializaci světových prostorů se staly navzájem doplňujícími činiteli. V pozemské úrovni můžeme rozlišovat elektromagnetismus duchovního a organického charakteru. Organický je součástí půdy, rostlin, zvířat i lidského těla, duchovní, fluidický elektromagnetismus tvoří součást fluidického životního pásma, které spojuje ducha a duši s fyzickým tělem. Organický elektromagnetismus je spojen s nervovou soustavou, s krví zvířat i lidí, s rostlinnými buňkami i půdou, jako elektricky dávající a magneticky přijímající faktor.

Magnetické působení může citlivý člověk pociťovat jako příjemně chladné, kdežto elektrické jako nepříjemně vlažné. Magnetismus poskytuje nervové soustavě dostatečnou flexibilitu a pomáhá udržovat krevní teplotu. Elektřina poskytuje nervové soustavě elasticitu a zajišťuje pohyblivost krve. I když je běžně elektromagnetismus neviditelným fluidem, pro senzitivní jedince je viditelný jako životní světlo.

V minulých kapitolách bylo uvedeno, že provinilí duchovní jedinci změnili v důsledku svého poklesu svůj čistý magnetický perisprit na perisprit elektromagnetický. Ten přechází do jejich životního fluidického pásma již před jejich ztělesněním.

Vyšší duchovně vyvinuté bytosti působí převážně magnetickým fluidem, nižší ve svých projevech inklinují více k projevu elektrické síly.

Sjednocením magnetického a elektrického působení dochází k mediumitě. Magneticky působící vyšší bytosti přinášejí ve svých sděleních pravdu a čistotu, elektricky působící bytosti jsou jejich opakem.

Duchovní magnetismus je vždy nadřazen magnetismu organickému, ale podléhá působení vyšších forem duchovního magnetismu. To lze pozorovat u duchovně silných médií, která nemohou být organickým magnetismem přivedena do transu. Pouze vyšší duchovní magnetismus, užívaný cizím duchem, je přivádí do stadia mechanické mediumity.

U zvířat lze zjistit duševně organický magnetismus. Magnetismus duchovní u nich schází. To znamená, že všechny vlastnosti zvířete jsou mechanické a vycházejí z organicko duševního centra. Na základě duševního působení lze proto některá zvířata vycvičit. Výška výcviku zvířete je však ohraničena výší jeho duševních schopností. Na druhé straně je způsob zacházení se zvířaty v podstatě obrazem stupně lidské civilizace.

KNIHA TŘETÍ

(27)

Stupně návratu

(27-1)

1. stupeň

Stupňování duchovního potenciálu a procesu sjednocení začíná absorbováním protivývojových prvků a přeměnou ducha, síly i hmoty. Tak jako se pokles odehrával po vnější spirále a projevoval se množением a zahuštěním, probíhá zpětný pohyb po spirále vnitřní, až k výchozímu bodu. Počátečním stavem jsou zde nejnižší prostory světových sluncí šestého řádu. Každý sluneční systém tohoto řádu vytváří síť vývojových stupňů, udržovaných Univerzum v jediném celku. I zde existují tři nejdůležitější aspekty a projevy života - duch, síla a hmota. Duch sesílá své prvorozence do nízkých vývojových stupňů, aby pomohli padlým duchovním bytostem ke znovuzrození a probuzení z vlivu protikladných sil. Misionářské poslání na Zemi znamená pro mesiáše velké utrpení a obět, které z lásky k Tvůrci a padlým duchovním bytostem i z nutnosti přemoci úklady protikladných sil rádi přijímají.

Takovým příkladem Božského poslání je inkarnace Krista na zemi. Kristus, duch vyšlý z Boha jako prvorozený syn, splnil svůj úkol a vyjádřil pravdu svého poslání: „Od Otce přicházím a k Otci se vracím, neboť Otec a já jedno jsme.“ Nikdy neřekl: „Já jsem Bůh.“ Vždy o sobě hovořil jako o Bohu nejbližší postaveném synovi, což je plnou pravdou. Kristova nauka přináší lidstvu poznání duchovních zákonů lásky, obětavosti, bratrství, sebeovládání a oproštění se od hmotné smyslnosti. Čisté křesťanství je mocnou a zároveň přísnou naukou, stavějící na Kristových pravdách. Přináší sílu ducha, lásku, milost a naději. Věřte ve slova Ježíše Krista, v jejich hlubokou pravdu, nejvzácnější duchovní dary, které jsou lidstvu nabízeny.

Věřte na sílu Kristova vykoupení. Kdo je schopen uvěřit, dosáhne blaženosti.

Kristus netrpěl a nezemřel pouze pro hrstku pozemšťanů, inkarnoval se pro vykoupení všech padlých duchovních bytostí, které podléhaly a ještě podléhají protikladným silám. Snažil se a ve své snaze pokračuje až dodnes, dovést je k duchovnímu znovuzrození, k plnění Božských zákonů, k postupnému osvobození z vlastních provinění a duchovního pádu. Kristovou obětí je umožněn návrat provinilců, postupně, krok po kroku, do svých původních domovů. Poznáním jeho nauky lásky, pokorou a pokáním ve svých inkarnacích dosáhnou tyto bytosti stále více Boží milosti. Hmotný život získal působením čistého křesťanství důležité hodnoty pro cestu zpět k Bohu. Ti, kteří poznají hloubku Kristovy nauky a zůstávají vůči ní uzavření, zůstávají uzavření i působení Božské milosti.

Kristus přinesl na Zem poznání vyšších světů a vyšších prožitků, než jsou tělesné. Například smyslem manželského svazku je naplnění zákona vzájemné lásky, věrnosti a čistoty a ne pouze vyžívání se v úrovni smyslů.

Vírou v Kristovo učení a jeho realizací v denním životě, ztrácí i fenomén smrti svoji hrůznou podobu. Smrt je pak chápána jako pouhý návrat ducha do nadzemských sfér. Vroucí oddanost Bohu, morální čistota, obětavost a láska, byli průvodci prvních křesťanů, statečných následovníků Krista, kteří dosáhli duchovního povznesení. Brzy se však lidstvo obrátilo k dřívějšímu smyslnému životu, jenž zhmotňuje duchovní pravdy a materializuje vyšší poznání dle svých osobních představ.

Původní křesťanství, tak jak bylo Kristem a jeho učedníky hlášáno, nebylo rozšiřováno jen teoretickou formou, nýbrž i vlastním životním příkladem. Z jeho čistoty vycházela duchovní síla sjednocení, otvírající cestu vzhůru k Bohu.

Vykupitelská činnost Ježíše Krista, jeho smrt, zásluhy oproštění člověka z nadvlády protikladných sil právě jako stvoření člověka Bohem, jsou dnes však často přijímány jako přežitě bajky předcivilizační epochy. Čisté křesťanství, se všemi formami jeho duchovních projevů, je chápáno jako pouhá fikce. Smyslnost se stává téměř zákonitostí a cizoložství je jejím přirozeným následkem.

Materialismus, protiklad Kristových slov, chce vládnout lidstvu a rozhodovat o všech důležitých otázkách. Zrcadlí v sobě působení protikladných sil, které využívají lidskou slabost k útokům proti poznávání Božské a duchovní skutečnosti. Tyto útoky, ústící často v různé boje, však nikdy nemohou zničit podstatu duchovní pravdy.

Kristova pozemská inkarnace je Božským posláním, duchovním působením do nitra člověka, probouzející jeho touhu po sjednocení s Tvůrcem. Toto nepřetržité působení prochází všemi přechodnými epochami uplynulých staletí. Duchovní vývoj může probíhat směrem vzhůru anebo stagnovat, zpětná linie však není možná. I v duchovním vývoji lidstva, v jeho různých vývojových stadiích, se zdají přechodné vývojové epochy krokem zpět. Ale není to mu tak. Jenom protikladné aspekty života, střetávající se jako extrémy mezi existující realitou a nastupující skutečností, mohou budit takový dojem.

Hmotné pročišťování, nazývané jako potencování světů, je realizováno odhazováním tak zvaných ohnivých kruhů. Dosáhnou-li duchovní protiklady svého kulminačního bodu, dosahuje rovněž síla a hmota vrcholu své zralosti, k vyloučení a odhození ohnivých pásů. Vylučovací pročišťovací proces v duchovním smyslu lze srovnat s „posledním soudem“, o kterém hovoří Kristus. Při něm dojde, symbolicky vyjádřeno, „k oddělení ovcí od kozlů“, k oddělení čistých projevů ducha, síly a hmoty od deformovaných projevů protikladných sil. Například planety Jupiter a Saturn již jednou tímto procesem prošly, podobně jako Země, která v dávnověku vyloučila dnešní měsíc. V průběhu této aktivity jsou výše vyvinuté složky duchovní, silové a hmotné absorbovány jádrem planetárního světa a vývojově nižší projevy ducha, síly i hmoty jsou vyvrženy do prostoru. Potencování šestého světového stupně začalo postupně, spirálním pohybem v jeho sluncích i planetách. Část těchto sluncí se tak povznesla na úroveň sluncí pátého řádu. Stejným způsobem došlo i k přeměně sluncí pátého řádu ve čtvrtý řád, čtvrtého ve třetí, třetího ve druhý a druhého řádu v praslunce. Na základě stejného zákona přijala část planet formu sluneční existence.

Těmito procesy dochází k trojnásobnému zvýšení duchovního potenciálu, k trojnásobnému zvýšení síly a trojnásobnému „odmaterializování hmoty“. Degenerované duchovní bytosti, z životních prostor sluncí šestého řádu, musí pak úspěšně projít pátým slunečním řádem neboli kruhem neposlušných, pyšných a zhmotněných jedinců a tím dalšími proměnami, které jsou součástí jejich pokání. Hmotná ztělesnění okruhu sluncí šestého řádu dosáhnou přeměny v první, druhý a třetí druh ztělesnění v prostorech sluncí pátého a čtvrtého řádu. Překonané proměny je oprošťují od bolestných přechodů smrti a zrození. Nejnižší forma hmot se postupně mění v polomateriální látku. Tím je současně řešen i problém přeplnění světů.

Stejné principy, které lze sledovat při poklesu ve vnějším kruhovém spirálovém pohybu, se opakují při návratu po spirálovém okruhu vnitřním.

Jakmile dosáhnou kající duchovní bytosti první stupeň vnitřního pokroku, vracejí se s menšími úkoly do světů, které opustily, aby zde pomohly najít žijícím bytostem duchovní lásku, ale i cestu ke kulturnímu a vědeckému pokroku. Tak jako vyzařují slunce své posilující světlo na okolní planety, tak posílá Bůh tyto duchovně rostoucí bytosti ke splnění menších misionářských úkolů do méně vyvinutých světů.

(27-2)

2. stupeň

Duchovní růst probíhá přes světy slunečních systémů pátého a čtvrtého řádu do třetích. Jedná se o přechod velké oblasti působení protikladných sil. Představuje poslední těžký přechodný stupeň padlých duchovních bytostí při návratu do jejich původních světů. Obrazně řečeno se dostávají před brány vlastní vinou opuštěných rájů, kam do posud nemohou vstoupit. Musí nejprve rozvinout duchovní síly i látkové substance odpovídající úrovni těchto světů. Naplnění duchovní láskou očekávají kající bytosti návrat do svého původního domova, k němuž spojovací most představují světy sluncí třetího řádu. V nich roste duchovní inteligence, vůle i duálová láska vracejících se provinilců, ale zároveň i náročnost duchovních zkoušek a úkolů. Překročit duchovní stupeň ve směru návratu je totiž dvakrát obtížnější než ve směru pádu.

(27-3)

3. stupeň

Embryonální duchovní bytosti, které nyní znovu dosáhly vývojového stupně svého zrození, zcela odpovídají této úrovni svým duchem, silou i tělesnou substancí. Zkušenostmi rostla postupně jejich moudrost i inteligence. Dalším cílem je vzdělávání pro úkoly, pro něž byly původně stvořeny (v důsledku pádu však nemohly být splněny). K duchovnímu vzdělávání a pokroku musí embryonální duchovní bytosti nyní nastoupit zákonitou cestu až k oblasti prasluncí a prvoroženců. I provinilí prvoroženci, kteří pokáním dosáhli vývojový stupeň sluncí třetího řádu, se musí znovu propracovat procesem tvoření světů zhmotněných jejich duchovním pádem. Tím dosáhnou smíření a bude jim uvolněn vstup do světů představujících jejich dřívější domov. Na těchto stupních k rajským světům dochází k sjednocení duálů, původních embryonálních bytostí. Jejich další cesta je již společná, představuje duchovní vzdělávání a zrání zaměřené k dosažení cíle určeného od počátku.

(27-4)

4. stupeň

Sjednocené duálové páry embryonálních bytostí pokračují na cestě k dokonalosti. Pro prvorožence je čtvrtý stupeň počátkem k zdolávání nejtěžších úkolů. Celé věky musí být odčiněny dvojitě pády těchto provinilých bytostí. Zatímco embryonální bytosti jako duálové páry tyto stupně snadněji zdolávají, jsou pro rozdělené duály prvoroženců velmi těžké a namáhavé.

(27-5)

5. stupeň

Tento stupeň je charakterizován poslušným následováním cesty protikladných prvorozenců k opětnému sjednocení jejich věrnými sourozenci. Cesta pokání je těžká a každý sám musí krok za krokem odčinit provinění svého pádu.

(27-6)

6. stupeň

I tento stupeň zahrnuje postupnou a dlouhou cestu protikladných prvorozenců k návratu do svého původního stavu.

(27-7)

7. a 8. stupeň

Duálové páry i kající prvorozenci neustále pokračují ve svém vzestupném vývoji.

(27-8)

9. a 10. stupeň

Na tomto stupni spolupracují již pokáním procházející prvorozenci při tvoření světů a vyrovnávají tak svá provinění. Tím dosahují podobnost s neprovinilými bratry.

(27-9)

11. a 12. stupeň

Vyvíjející se životní princip se přibližuje splnutí s prasevětlem a prvorozenci očekávají své duálové sjednocení.

(27-10)

13. a 14. stupeň

V těchto dvou přechodech dochází k poslednímu zvyšování potenciálu, k duálovému spojení padlých prvorozenců, sjednocení duchovních bytostí.

(28)

Fluidní a látkové sjednocení

Tato kapitola zobrazuje konečné sjednocení. Provinilí prvorození dosáhli pokáním opět svého původního stavu a duálového spojení. Embryonální duchovní jedinci se blíží v různých vývojových stupních - dokonalosti a stavu čistých prvorozců. Všude vládne harmonie, sjednocení a všechna provinění jsou vyrovnána. Při opětném sjednocení působí neustále tři základní principy - Bůh, prvorozený Boží syn Kristus a Duch svatý, představující celek dokonalých, neprovinilých duchovních bytostí, ale i těch, které svá provinění odčinily a dosáhly dokonalosti.

Duchovní bytosti stvořené po pádu prvorozců Bohem z pročištěného životního principu již protikladného Univerza, jako smiřující článek, náležejí po dosažení dokonalosti rovněž do celku svatého Ducha. Ten tedy představuje sjednocení blažených dokonalých duchovních bytostí, které osvěcují a inspirují lidstvo tím, že vystupují z jednotného celku jako individuality, přinášející lidstvu duchovní poznání a pomoc.

Kristus je skutečným osvoboditelem lidstva. Sjednocené duchovní bytosti jsou prostředníky Božské milosti. Bůh tvoří centrum, k němuž proudí všechna volání a prosby. Jejich vyslyšení je milostí, vycházející z Kristovy lásky. Ta se uskutečňuje a přenáší na lidstvo díky působení svatého Ducha, tedy dokonalých duchovních bytostí. Všechna činnost prochází trojicí Bůh, Kristus a svatý Duch. Lze ji srovnat s trojicí duch, síla a hmota. Bůh (věčný oživovatel, zdroj života), Kristus (hybná páka, osvoboditel a síla), Duch svatý (sjednocené dokonalé duchovní bytosti, vykonavatelé činů), Bůh určil svého syna ve spolupráci s duchovními bytostmi k pozemské inkarnaci. Tento čin odpovídá oživení, pohybu i provedení. Jmenované tři duchovní aspekty působí vzájemně, v relativních vztazích, jako jeden celek. Sjednocené duchovní bytosti pak představují prostředníky mezi Bohem a člověkem. Obracejte se k Bohu, věčnému životu Univerza, s vírou v Krista a dosáhnete vyslyšení, realizované duchovními bytostmi. Kdo je naplněn pravdou poznání ducha, kdo přijímá jeho zákonitosti, pochopí také tajemství jednoty všeho a všech.

(29)

Pozemské duchovní poslání

Pozemské duchovní působení se odehrává se spoluúčastí aspektu božského osvícení a inspirace.

Vedle čistých Božských impulsů však najdete na zemi i inspiraci a ovlivňování duchovními bytostmi nižšího vývojového stupně. Člověka tak mohou inspirovat a ovlivňovat vysoké duchovní bytosti, právě jako bytosti řádu nižšího i bytosti ve službě protikladných sil. Účinky tohoto působení lze pozorovat v různorodosti lidských charakterů, životních reakcí i činů. Čistá Božská inspirace člověka morálně posiluje, vede jej ke skromnosti, pokoře a víře. U takového člověka se projevuje vzrůst morálních kvalit, snaha o čistotu vztahů a plnění Božských zákonitostí.

Inspirace bytostí nízkého duchovního řádu se projevuje nečestností, lží, inklinací k nemravnosti, bezohlednosti a sobectvím. Takové inspirace vycházejí z působení protikladných sil a způsobují člověku (pokud je ochoten se proti nim bránit) mnohdy svízelné duševní boje.

Působení duchovních bytostí na lidstvo je součástí zákonitého vývoje. Dochází k němu neustále a obdobně jako na Zemi probíhá i v celém Univerzu. Vnější duchovní působení v mnoha odstínech dobra i zla na vnitřní život člověka je přirozenou součástí existence lidského ducha.

Tak jako dochází k ovlivňování nanejvýš pozitivnímu, existují i impulsy hluboce negativní. Člověk se tak v téměř každé životní situaci ocitá na rozhraní mezi dobrem a zlem. Na základě své inteligence a svobodné vůle je schopen rozeznávat tyto rozdílné vlivy a rozhodnout se pro cestu dobra.

U médií dochází k zajímavému jevu, kdy jeden a týž duch se projevuje v různých médiích odlišným způsobem, i když podstata jeho projevů zůstává stejná. Tento duch přebírá individuální výrazovou formu podmíněnou organickými a mentálními vlastnostmi média. Podobně, jako když hrajeme na lesní roh, flétnu nebo trubku, jedná se o stále týž dech (neboli stejný princip, který vyvolává zvuk), barva tónů je však odlišná.

Každý člověk na zemi má své vlastní duchovní poslání. Jeho cílem je vnitřní růst, osobní zdokonalování, ale i láska k bližnímu i všemu tvorstvu.

Nadání a různé schopnosti, kterými Tvůrce vybavil člověka, nejsou určeny pouze pro něho samotného. Jeho povinností je používat je k dobru i růstu ostatních, na základě zkušeností z vlastního duchovního vývoje. Příkladem k tomuto jednání jsou i vyšší duchovní bytosti obklopující člověka, které mu pomáhají, vedou a inspirují.

Kéž by lidé na zemi poznali svůj duchovní původ, svá provinění, právě tak jako význam svého duchovního růstu. Kéž by si uvědomili význam poznání Božských zákonů, význam víry v Tvůrce i pravdy učení a činů Ježíše Krista.

Kéž by si byli vědomi obětavé lásky a pomoci čistých duchovních bytostí, kterým se měli sami podobat, a které vedou spolu s Ježíšem Kristem v čele lidstvo zpět k dokonalosti, zpět k Bohu.

Víra v Boha a vděčnost za osvobozující pomoc čistých duchovních bytostí by měly být základním pocitem nejenom lidí, ale i všech duchů na nižších vývojových stupních. Bez víry, vděčnosti a znalosti duchovních zákonů není vzestup a růst možný.

Čistší prvorozenci jsou spojovacím článkem mezi Bohem a odpadlými duchovními jedinci. Cesta zpět vede přes Ježíše Krista. Život plnící Kristovu nauku a odkaz lásky je cestou ke spáse, pravdě, cestou k návratu k dokonalosti. Blaženost duchovního jedince spočívá v přiblížení se projevům prvorozených duchovních bytostí.

Čím je lidský život v poměru k věčnosti ? Pouhým nepatrným vydechnutím. Nepatrným, ale drahocenným ve všech svých momentech. A čím je smrt ? Osvobozením se z hmotného těla, po němž následuje duchovní život. Vlastnosti ducha a jeho individualita zůstávají smrtí neporušeny a procházejí dalším vývojem v nadzemských sférách. Na základě čisté duchovní lásky a víry roste duch až do člověku nepochopitelných výšin.

Nedostatek lásky, víry a Božské pravdy souvisí s hmotnou degenerací člověka. Životním úkolem a smyslem všech badatelů z oblasti ducha je snaha předat své poznání pozemskému lidstvu a pomoci mu tak k duchovnímu pokroku i zušlechťení života.

Pozemští vědci by neměli při své práci vycházet pouze z projevů síly a hmoty, jež jsou jen sekundárním článkem veškerého života. Bez působení oživujícího ducha by byli jen mrtvými

součástími všeho dění. Vědecké bádání, vycházející pouze z oblasti síly a hmoty, nemůže nikdy dojít konečné pravdy.

Bůh dal lidem inteligenci a pro její vývoj je vybavil touhou po vědění. Člověk touží poznat odkud a proč přišel a kam se vrátí po ukončení pozemského života. Tato touha je projevem duchovní aktivity lidské bytosti.

Lidé by se měli poddat působení takové touhy. Učit se, poznávat duchovní zákony a obracet se vzhůru k svému Tvůrci. Vnímat veškeré stvoření v trojjedinosti s Ním. Pak poznají podstatu neporušitelných zákonů mikrokosmu i makrokosmu v jejich celistvé nádheře, jedinečnosti a věčné existenci.

(30)

Závěr

Po přečtení této knihy si můžete položit otázku, jaká duchovní bytost vám předala uvedená sdělení. Jména nejsou důležitá. Hovořil k vám duch, jehož hodnotu poznáte v budoucnosti. Tak byla prostřednictvím zvoleného člověka splněna naše povinnost. Naše slova vycházejí z principu věčné trojjedinosti Boha, Božího syna a Ducha. Duchovní poselství jsme předali skrze člověka, jenž se od raného dětství připravoval na svoje poslání. Poslání přiblížit lidem pochopení vlastního původu, příčiny pozemského života, jeho významu a cíle. Čistota zvoleného člověka a jeho víra v Boha nám byla velkým pomocníkem.

Nebudeme jmenovat nikoho, kdo se podílel na vzniku tohoto svazku. Co jsou jména v dálkách Univerza? Zda byl duch, který k vám hovořil, čistý či opačný, posoudíte sami. Rozlišit, zda jeho slova vycházejí z Boha nebo protikladu, je vaším úkolem. Zda je následovníkem Krista nebo jeho protivníka, se snažte sami vycítit.

Končíme svůj úkol, svoje poslání k obyvatelům Země, kde se stále častěji hlásí ke slovu falešní proroci a samozvaní spasitelé. Lidstvo žije v době rostoucího zmatku, v době, kdy velká část lidstva popírá existenci Boha a také v době, kdy cesta k Bohu vyžaduje velký boj a vědomou obranu proti nepřátelským silám. Věřte proto na jednotné působení ducha, síly i hmoty, věřte na věčnou trojici, na skutečného, změnám nepodléhajícího Boha, na vykupitelskou sílu Jeho syna i působení svatého Ducha.

(31)

Adelma Vay

Adelma Vay se narodila 20. října 1840 ve šlechtické rodině hraběte Wurmbrand a jeho manželky, rozené hraběnky Teleki v Erdély. V roce 1860 se provdala za barona Odon Vay. Jejich manželství bylo velmi harmonické a trvalo více než 60 let. První roky prožili v Tiszaloku, pozdější pak v jižním Štýrsku (Rakousko).

Vysoká senzitivita mladé baronky byla poprvé zaznamenána v roce 1865 lékařem a magentizérem Dr. Gardósem. Ten zvolil pro odstranění hraběččiných křečovitých svalových bolestí terapii automatického psaní.

Adelma Vay k tomu sama řekla: „Na podzim roku 1865 jsme poznali s manželem magnetizéra Dr. Gardóse. Tento lékař mi tvrdil že vidí na mém čele znamení svědčící o silné senzitivě a doporučoval mi metodu automatického psaní. S opovržením a rozhořčením jsem odmítla jeho rady jako protikatolickou činnost. Od dětství jsem byla varována před veškerými pověrami. Rozhodla jsem se tomuto principu zůstat bezpodmínečně věrná. Dr. Gardós však nepovolil. Pokoušel se mne magnetizovat a byl přesvědčen, že přejdu ihned do hypnotického spánku.

Ale nestalo se tak. Stejně zůstalo bez efektu i pití magnetizované vody.

Moje tělesná konstituce byla velmi slabá a aniž bych byla nemocná, trpěla jsem křečovitými bolestmi. Skoro jsem už zapomněla na radu Dr. Gardóse, ale když mne jednoho dne přepadly nesnesitelné bolesti, prohodila jsem víceméně v žertu vůči mému muži, že se přece jen pokusím těchto bolestí zbavit magnetickým psáním.

Uchopila jsem tužku a náhle pocítila, jak se moje ruka automaticky pohybuje, jakoby vedena elektrickým proudem. Nejprve byla trhána sem a tam a náhle psala velkými písmeny; „Já jsem Tomáš, tvůj duchovní průvodce. Piš dále, pomůže ti to, brzy budeš zdravá. Jindřich - rakev - 1867 - pro vás rok smutku. Napoleon pád 1870“.

Vyčerpána jsem přerušila psaní a četla s manželem tato slova. Neměla jsem nejmenší tušení, jak vznikla. Bohužel, vyplnila se zcela přesně. Bratr mého manžela, Jindřich, zemřel po dlouhém utrpení roku 1867. Stejně přesně došlo i k pádu Napoleona. Necítili jsme se s mužem dobře. Zažité zkušenosti vyvolávaly tíseň. Bylo to pro nás něčím neznámým, strašidelným, a proto jsem se rozhodla mé automatické psaní ukončit.“

Později se však rozhodla v pokusech s psáním pokračovat. Adelma Vay byla vedena vysokými duchovními bytostmi, které ji připravovaly pro důležitý úkol, automatický příjem knihy původu světů.

V průběhu její přípravy byla Adelmě i jejímu manželovi předepsána po dobu devíti měsíců přísná vegetariánská dieta, která je zbavila všech zdravotních potíží a podpořila u Adelmy ve vysoké míře další prohloubení její senzitivity. Pročištění bylo nutné, aby příjem knihy byl věrný a čistý. Na společném vypracování tohoto vzácného díla se podíleli vysoké duchovní bytosti, které již dříve upozornily Adeltu na význam knihy duchovních zákonů, jež se měla stát pomocí pro hledající lidstvo. Delší dobu vtiskovali do její duše neznámé výrazy, až v listopadu roku 1869 byla Adelma schopna napsat obsah celé knihy během pouhých 36 dnů.

H. T. Tévolgy uvádí v žurnálu „Egi világosság“, že Adelma netušila, co automaticky píše a nevěděla nic o symbolice a významu duchovních zákonitostí. Jako většině žen tehdejší doby bylo i ji poskytnuto pouze vzdělání bez hlubších speciálních vědomostí. Úžas Adelmy rostl, když viděla výsledky práce vzniklé bez součinnosti jejího myšlení.

Kniha, jejíž původní název byl „Geist-Kraft-Stoff“, se objevila poprvé na jaře roku 1870 v c.k. knihkupectví Lechnera Vídní a byla velmi brzy vyprodána. Mnozí se domnívali, že polemickou reakcí na Buchnerovu knihu „Kraft und Stoff“, nemohli však pochopit, že tuto polemiku si trófuá vést žena.

Uvedená doba byla dobou nástupu materialistických myšlenkových směrů. Buchner stál na vrcholu své popularity a byl všeobecně uznáván. Koho by napadlo, že ne žena, ale vysoké duchovní bytosti mluvily v této skromně provedené knize.

Favre, Leon Clavairon, prof. Hoffmann, hrabě Adolf Poninský, J. H. Fichte a mnoho dalších učenců a vědců tehdejší doby hovořilo o vydaném svazku s velkým uznáním. Zvláště Dr.

František Hoffmann, profesor filozofie univerzity ve Wurzburgu (pokračovatel filozofa Baadera) označil dílo jako knihu vyššího původu slovy: „Není možné uvěřit, že by jedinečná koncepce nauky o stvoření světů vznikla v hlavě této ženy.“

Kdo by chtěl baronku Vay posuzovat dle obsahu knihy, mohl by se domnívat, že je zasněnou a reálnému životu vzdálenou ženou. Opak však byl pravdou. Stále v dobré pohodě, plná humoru, byla vítaným hostem v každé společnosti. Milovala hudbu a zpěv, duchaplné žerty, které odměňovala srdečným smíchem. Mimo to byla příkladnou hospodyní, něžnou manželkou a výbornou hostitelkou. Ráda cestovala, milovala přírodu i lidi, kterým byla stále připravena pomáhat ve všech jejich těžkostech.

Adelma a Odon Vay byli odvážní bojovníci Krista. V 1. světové válce ztratili všechnu majetek, ale ani bída neotřásla jejich pevnou vírou. Žili osamoceni v chudobě, bohatí vnitřním pokladem lásky k Bohu.

Odon Vay zemřel v roce 1921. Adelma jej následovala 25.5.1925 ve věku 84 let.

Kéž toto dílo, věnované jejich zásluhou lidem, přinese bohatou úrodu.

Přes 7000 stran a 3000 obrázků o Vesmírných lidech najdete na internetu:

www.vesmirni-lide.cz

www.vesmirnilide.cz

www.andele-svetla.cz

www.andelesvetla.cz

www.universe-people.cz

www.universe-people.com

www.cosmic-people.com

www.angels-light.org

www.angels-heaven.org

www.ashtar-sheran.org

www.himmels-engel.de

www.angeles-luz.es

www.angely-sveta.ru
www.anges-lumiere.eu
www.angelo-luce.it
www.anioly-nieba.pl
www.feny-angyalai.hu

(snadno získáte také v knihovnách a internetových kavárnách)